

Ča - more - judi 26

Ča - more - judi
26

Nakladnik:
OŠ Grohote
Grohote, Šolta

Za nakladnika:
Mirela Mijić

Urednici:
Dragana Đurić, školski knjižničar
Mirela Mijić, ravnatelj OŠ Grohote
Željka Alajbeg, voditelj GKMM Knjižnice Grohote

Likovni urednik:
Bruna Ovčar, voditelj Likovne grupe

Logotip Ča - more - judi:
Anica Bašić

Grafičko oblikovanje i dizajn:
Dragana Đurić

Likovni rad na omotu:
Željko Menković, 3. razred: Na pučini
Mentor: Vedrana Zaninović
OŠ Grohote

Naklada:
400 svezaka

Tisak:
Pronto-grafičke usluge d.o.o.

CIP - Katalogizacija u publikaciji NSK
ISSN 1845-4852

Ča - more - judi

**Zbornik čakavske poezije
učenika osnovnih škola
Splitsko-dalmatinske županije
26. pjesnički susret**

**Nečujam, 26. travnja 2024.
u sastavu 34. Marulićevih dana
povodom
očuvanja stvaralaštva na čakavskom narječju**

**OŠ Grohote
Grohote, 2024**

*Ipak, Muze,
molim vas od sveg srca,
molim Febe, i Tebe, što si некоć
mojoj pjesmi svečanoj dao strune
i nadahnuće...*

Karla Begović: Jugo, 7. razred OŠ Grohote

Ča - more - judi

Dunja Kalilić

U svijetu hrvatske poetske riječi mjesec travanj ima posebno značenje - spomen u čast Marku Maruliću. Između raznih prigodnih događanja ističu se Marulićevi dani, a u sklopu tih dana već četvrt stoljeća u Nečujmu, na Šolti, održava se pjesnička manifestacija pod zanimljivim nazivom *Ča-more-judi*. Inicijatori i organizatori ove smotre OŠ Grohote, Šolta, Gradska knjižnica Marka Marulića i HNK iz Splita zamislili su i započeli ovu manifestaciju u čast Marku Maruliću kao poseban prilog i poticaj stvaralaštvu mladih na čakavskom narječju i tako potaknuli sve osnovne škole u Splitsko-dalmatinskoj županiji na sudjelovanje u ovom kulturnom projektu.

Ta hvalevrijedna zamisao pretvorila se u tradicijsko kulturno događanje na Šolti, na otoku kao kamenom simbolu postojanosti ljudi, zemlje, riječi i djela.

Dodatnu vrijednost (u proznoj crti) ovoj pjesničkoj manifestaciji daje i redovito gostovanje pobjednika aktualnog Dječjeg Pričigina.

Mnogo je učenika osnovnoškolske dobi, uz pomoć vrijednih učitelja i mentora, svojim radovima ostavilo osobni pjesnički trag, sa sobom u život ponijelo značaj, zanos i dragi milozvuk materinske riječi, ali, isto tako, mnogi su od njih tek otkrili ljepotu

i čar dijalekta i lokalnih govora svojih predaka i poželjeli ih njegovati kao dio svoga jezičnoga kulturnog naslijeđa i sveukupne baštine.

Ča-more-judi, tri riječi čarobnice dozivlju, pružaju ruke, otlučavaju srca i duše mladih autora, mame prisjećanja iz priča i dosjetki dragih baka i djedova (koji su često i glavni likovi u tekstovima), dijele ljubav prema pisanoj riječi, nadahnjuju mlada bića na originalan umjetnički izričaj pripadnosti svome zavičaju, obitelji i na iskreni naklon prema bogatstvu naslijeđenih vrijednosti, a za koje nova tehnološka postignuća uporno prognoziraju nestanak. U vremenu kad se sve skraćuje i pojednostavnjuje u praktične mrvice znanja, u emocijama siromašne i površne natuknice, manifestacije poput ove daju nadu u bolju budućnost za njegovanje kreativnih nagnuća mladih prema pjesničkom izričaju i obogaćivanju naše kulturne baštine.

Ča-more-judi, tri riječi čarobnice kao još jedan dokaz da u dinamiku vremena u kojem živimo snagom vješto odabranih riječi možemo oživjeti tanke niti svojih uspomena, ali, isto tako, i za sebe udahnuti neophodan životni dah naslijeđenih sačuvanih vrijednosti koje su vrlo važne mladim generacijama u kreiranju njihova cjelovitoga kulturnog života.

Kao dugogodišnju članicu prosudbenog povjerenstva na ovoj pjesničkoj smotri, uvijek me ponovno iznenadi ozbiljnost, širina i sveobuhvatnost tekstova u tako zgusnutoj formi, pomni odabir zanimljivih starih, a ipak novih tema i motiva u svježim stilskim formama, a nadasve slikovita autentičnost i iskrenost u nepresušnom vrelu riječi koje poteče u stihovima, poput nadahnute zagonetke skromnih želja, radosti, veselja, ali i prikrivene tuge, a sve natopljeno bojama podneblja, posebno one plave, one morske, one pune nade.

A iznad svega lebdi i nazire se prozirni veo svemogućee mašte mladih autora, koja pobjeđuje povremeni nostalgичni žal, ili skrivenu teškoću u stvarnosnom životu te oblikuje sljedeći poticaj kao korak u radost, veselost i svjetlost, u budućnost prema onom zlatnom Suncu što vječito sjaji nad Morem, nad Judima, nad našim Ča.

I neka nam naše Ča-more-judi živi, traje, živi.

POEZIJA

Dario Blagaić: Jutro, 4. razred OŠ Grohote

OVI PUT IZGUBIJA JE

U sobi, za stolon,
jujan se na katridi
i mislin se, mislin:
Prin ol' poslin,
igra joli libar,
srce joli mozak?

A vanka sunce
i sa svi band
rebatije vriska dice...
I tuče balun,
tići pivadu ka nikad,
prolistale grane mašedu
i zovedu me...

Prid menon libar
u oči drito gleda me
i ajme!
Svaća: ovi put izgubija je,
samo ovi put...
Jerbo, vanka je dičja skrika
i pisma i smij...

*Stipe Bartulović, 6. razred
Mentor: Lucija Carev
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

TOVAR

Ispod balature moga dida
Jedan lini tovar živija je.
Berekin pravi bija je, judi moji,
Nikog na svitu taj se nije boja.
Samar je nosit tija ritko
Natovarit ga nije smija niko.
Najveća kaštiga njemu bi bila
Kad baba obid skuvat nije tila.
Bidan tovar reva bi tada
Al' nikad nije biža iz lada.

Kad bi dida demejane i bocune pra,
Tovar bi naš s odrine grozje kra.
Zna je on da se jematva sprema,
Da u poje ić mora,
Da ladovine više nima.
A ča da van više rečen, judi moji,
Njegova slika nan na verandi
Vavik virno godinan stoji.

*Nina Budiša, 6. razred
Mentor: Marina Veić
OŠ Bijaći, Kaštel Novi*

DAŽ

Kako se nebo zacarnilo,
Nad muoren se uzjutilo.
I vitar je na brode poslalo
A mudonte sa tiramola skalalo.
Meni je propju pinku zima,
Poželi san sest kraj komina.
A onda se dobro zamaglilo.
Biž u kuću više mama!
Jer ko iz špine, žestoko je zadažilo.

*Frane Cvitanić, 2. razred
Mentor: Branka Šesnić
OŠ Bol, Bol, otok Brač*

MOJ STARI GROD

Kad jo oden trajekton na For
i još kad dojden u Stari Grod moj
pari mi se da san došla u raj

Pogledon u poja i sve mi se čini
da je lipota škoja najboja.

Kad Sunce prestane sjat
i u more zaroni za spat
onda je vrime za stat
vrime je za poč
i mojemu škoju reć laku noć.

*Ivona Lea Čurin, 7. razred
Mentor: Marija Aljinović
OŠ Bol, Split*

FALISAVAC SAN JA

Falija san se kako mogu dignit sto kila,
a na kraju je ispalo da teška mi je i ćaćina pila.
Falija san se kako mogu uloviti ribu s najvećin okon,
ali i najmanji cipal pobiga mi je skokon.
Falija san se kako mogu zaronit u morske dubine,
al sam brzo svatija da mi bolje idu slaganja rime.

*Frane Alujević, 4. razred
Mentor: Ivana Sedlar
OŠ don Lovre Katića, Solin*

ŠENTADA UZ RIKU

Šentada uz riku pognuta stoji
i dok vrime biži ona dane broji.
Njezina je rika opet puna smeća
i zato je njezina tuga sad sve veća.
Jedna je curica na šentadu sila
u škovace gledala i nije okon trepnula.
Onda je naglo skočila i škovace sve skupila,
a šentada se od sriće glasno nasmijala.

*Eva Mihovilović, 4. razred
Mentor: Ivana Sedlar
OŠ don Loure Katića, Solin*

MEŠTROVICA O' VERSI

O' versi san meštrovica
dugih i kratkih pišen pismica.
U pogonu je stalno lapiš
kojin dok pišeš iz mašte puno čapiš.

Mora mi bit papir pun riči
i na razne natječaje uvik triba ići.
Inspiracija su mi dica i judi
i oštra škrapa ča se snazi mora čudi.

Sve versi, sve pisme i sve rime,
pridjevima, usporedbama i pisničkin slikama,
ukrasit ih triba svime.

Uz malo mašte i bokun sriće
pisničko dilo još i veće bit će.

O' versi san meštrovica
dugih i kratkih pismica,
ča po papiru ričima slikan
i onda se pismom dičin prid svima.

*Eva Mihovilović, 4. razred
Mentor: Ivana Sedlar
OŠ don Loure Katića, Solin*

FALISAVICA SAN JA

Faliti se voli svako,
skroman nije bit baš lako.
Puno priče, puno fala,
faliti se nije šala.
Svi me zovu falisavice,
a ja samo spuštam lice.
Falisavica da sam ja
nikad nisan mislila.

*Mihaela Mratović, 4. razred
Mentor: Ivana Sedlar
OŠ don Lovre Katića, Solin*

VERSI MISTA MOGA

Versi mista moga
Hrvaskim su jezikon krojene.
Po lavandi vonjaju
i vire iz svake sjene.
Meštovsko srce Hrvata
koje tuče do zadnjega daha
versi stvara iz dana u dan
i sritno uvečer tone u san.
Ča ima lipšeg od slušanja versi u zoru ranu,
dok vali se bore u moru slanu.
Vinu se galebi u svom letu
Mašu bilin krilin i slobodno letu.
Pisme krikom skladaju,
život za versi moga mista daju.
Milo srce kucaj
tiše, kraće...
dok versi moga mista
na uvo mi neko šapće.

*Anđela Poljak, 4. razred
Mentor: Ivana Sedlar
OŠ don Loure Katića, Solin*

PRINCEZA OD SOLI

Slana princeza u slanon dvoreu stoji
pribire po stolu, razvrstaje sol po boji.
Svako jutro probudi je snažnog sunca sjaj
otvori svoje oči i zapliva u morski raj.
Taj svit od soli prava je bajka,
satkan od slanih slatkiša
koje vole dica i njihova majka.
U slanon svitu i ja želim živit
i ka princeza slanin se šalama divit.

*Anđela Poljak, 4. razred
Mentor: Ivana Sedlar
OŠ don Lovre Katića, Solin*

MEŠTROVICA O' VERSI

Lapiš mi ka čekić meštra nikoga
riči mi ka vide ča stihove čvrsto drže.
Meštrovica od versi san ja prava
umisto ča se kaže
spretna jer ima zlatne ruke,
za mene se reče
u nje je eto, zlatna glava.
Svaki dan nove pisme kujen
pa zavidajem versi i riči pituran.
U svome poslu svaki dan baš guštan
pa od silne sriće lapiš iz ruke ne ispuštan.

*Palmina Teklić, 4. razred
Mentor: Ivana Sedlar
OŠ don Loure Katića, Solin*

VERSI MISTA MOGA

Svakoga jutra more mi piva
čarobne versi moga lipog mista.
Dok u daljini jugo tiho svira
maeštral mi arju svom snagom ziba.
Na nebu visokom galeb krilima njiše,
grakće i kljunom lipe versi piše
"Misto je moje stvarno nalipše".
I maslina se zoron mome mistu divi
dok rasplesano sunce sviče u daljini.
Samo magare neće revat versi mista moga,
jer ne želi grubin glasom rušit
lipotu mista ovoga.

*Palmina Teklić, 4. razred
Mentor: Ivana Sedlar
OŠ don Loure Katića, Solin*

BRATSKA JUBAV

Volin svoga brata
visok je ka cok od vrata
i jema isto razmišljanje ka tata!

Jema kratku kosu
i još kraće nerve,
još mu samo fali
da ga stresnu motorne žice!

Kontreštajemo se skoro svaki bot,
al' pomirimo se na kraju svakog dana.

*Loris Bezić, 7. razred
Mentor: Damira Milički
OŠ Grohote, Grohote, otok Šolta*

MOJA MATER

Moja mater ima vele oči
smeđe ka čokolata
ima osmih veli
i bil ka misec

Ona je ka ruža
ružā koja puca
od jubavi i dobrote

Nakon kontreštavanja s njon
ka da sam proživi
Drugū svitsku gveru

Ona je savršena
Ona je sposobna - za sve!

*Nikola Bezić, 7. razred
Mentor: Damira Milički
OŠ Grohote, Grohote, otok Šolta*

MOJA ŠOLTA

Na Šolti more sja
uživan u svakom trenu ja
čiste plaže, sunce sja,
ovod mi srce piva, ha!

Svaki dan prava je nota
pisma o Šolti nek ori se
lipoton njenon nek zbori se!

*Karla Blagaić, 7. razred
Mentor: Damira Milički
OŠ Grohote, Grohote, otok Šolta*

DALMACIJO MOJA

Dalmacija moja,
volin te ja iz sveg srca svoga.
I tvoga Ajduka najviše na svitu.
Di god da iša,
nosit ću te u srcu i pivat o tebi.

Jerbo ko tebe ne more ne volit
kad si sva od zlata i toliko si lipa.
I nikad te ne moren zaboravit.

*Petar Buktenica, 3. razred
Mentor: Vedrana Zaninović
OŠ Grohote, Grohote, otok Šolta*

LIPO MOJE MORE

U mojoj Dalmaciji
mora na pretek jema.
Šoltani naši vesele se,
jerbo žive na našen lipon škoju.

Kupat se u moru moja je najdraja stvar.
Jerbo ko se ne voli kupat,
i ronit s lubinima i brancinima
u ton našen prikrasnom moru.

*Petar Buktenica, 3. razred
Mentor: Vedrana Zaninović
OŠ Grohote, Grohote, otok Šolta*

VIČNA JUBAV

Njegove su oči ka
duboko plavo more
vele ka ocean

Jubav prema bratu
je ka umitan cvit;
nikad ne uvene

Riči koje rećen
u škandalu s bratom jake su
ka munje,
ka gromi,
ka jaka struja u moru

Brat je ka
plišana igračka
koja te snerva.

*Tončica Mravak, 7. razred
Mentor: Damira Milički
OŠ Grohote, Grohote, otok Šolta*

MOJA KUĆA

Svako lito ne odolin,
mojoj kući koju volin.
Od mora ča u nju tuče,
vonj po soli u nju se uvuče.
Srce moje mene tamo vuče,
jer najlipje je kod moje kuće.

*Marta Pavić, 6. razred
Mentor: Maja Blagaić
OŠ Grohote, Grohote, otok Šolta*

MOJA ŠOLTA

Koja lipota,
moja Šolta.
Kopno zeleni,
more se plavi,
beštije i judi,
šempjasti i ludi.

Lucy Sabljic, 6. razred

Mentor: Maja Blagaić

OŠ Grohote, Grohote, otok Šolta

MODNI ROJ

Moj van je škoj u svaka doba
šestan i lip,
njega bi vajo vidit cili svit.

Moj van je škoj
zapravo provi modni roj.

Kad zatopli nosi šarenu veštu
na carvene, žute i bile cvitiće.
Kad tako zašareni
meni je nojlipji - u primaliće.

Liti mu je nojdraža zlotna kolura -
od sunca ča se po njemu prospe
i svojin blištavilon momi goste.

Iza lita mu vešta požuti -
na njoj imo i kafene i carvene listiće
i sa njon se nojboje istiće.

Zimi mu zabili vešta od pine,
ma ne od sniga nego od bure
ča more razbije oba stine.

*Maris Beroš, 3. razred
Mentorica: Dragana Miletić Belić
OŠ Jelsa, Jelsa, otok Hvar*

PRIMALIĆE

Procvali su omenduli i praskve,
ledine su opiturale svoje maske.
Kosići su zakolendali u garmiću,
svi se veselidu primaliću.

Storo i mlodo sad izahodi vonka
ćakulu butat do sulora ili bonka.
Za furešte vajo kuće parčovat,
fregat dvore i škure piturovat.

Težoci imodu puno posla po poju,
verduru sijot i sodit vajodu.
A nedijon ni kad doma ležat
Vajo za baloton torkat i na korte butat.

Leroj se vajo ujuštāt
pok će non don veće podurat.
Šumarice i kokotići lipo vonjodu
u primaliću svi guštodu.

*Lana Božiković, 6. razred
Mentor: Marlena Carić
OŠ Jelsa, Jelsa, otok Hvar*

DANAŠNJA DICA

E, da su naši stori živi
siguro bi provjali
kako su oni prin igrali.

Puste igre su znali:
sakrivuše,
hitalice, omendul, na laštik,
na karoce, na franje, picine,
na balote i baline.

Dok su stori po poju lavurali
dica su in pomogali.
A danas dica stojidu u kućima
i nikako vonka izoć
niti komu pomoć.

Stori su se prin družili, provjali
i tarokali, a danas su hi ovi mobiteli
išempijali.

Dico, ostavte se ekranih
i čapojte se franjih!

Izođte vonka, udahnite, tarčite
i od mobitelih počinte!

*Nedija Carić, 5. razred
Mentor: Ivana Belić Mustapić
OŠ Jelsa, Jelsa, otok Hvar*

MOJI GUŠTI

Moj gušt su more i sike
kad nikoga nimo i ni puno vike.
Moj gušt je kosmeje lovit
i sa braton poč u duboko zaronit.

Moj gušt je poč sa didon u brod
vidit je se u vorše čapo kogi ugor.
Al volin jo i triju i sardele,
takat ogonj i paričat gradele.

Pa onda dobro ujen zalit,
sest za stol i Bogu se pomolit.
Dobro se natuč i žmul soka od kaduje popit,
zakantat pismu i notu ne falit.

*Karla Ivanković, 6. razred
Mentor: Marlena Carić
OŠ Jelsa, Jelsa, otok Hvar*

BILI KUMPANJON

Leti snig, leti snig
i grude lete.
Bili su puti i stabla
i kuće.

Hej, jure dica
kroz bilo poje!

Gle, jure ka pahuljice
i zvizde na nebu!

Vesele se dica,
veseli se pahuljica
ča sve obuče
u bilu veštu.

Juhu, bili kumpanjon
učinija je feštu.

*Nikola Braičić, 5. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

BURA

S ponistre gledan
u kući kraj mora
kod babe i dida
najlipša je zora.

Na ponistri stojin
i gledan u more
ča u žalo nosi
ribe i škojke.

Bura se diže
i valove nosi,
a galeb u letu
za malo rane prosi.

Ribare gledan
ča se s mrižon bore
za vanka mi nije
al' zove me more.

Ma ne mogu odoliti
al bura dere
baba je gleda
ča ponistre pere.

I dida viče
oće li dugo,
a baba vapi
kad će na jugo.

*Leticija Čaljkušić, 6. razred
Mentor: Vini Mušac
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

FEŠTA O SNIGA

Pada snig, pada snig
Dica viču nima škole

Amo vanka, trčat tamo
Na bili brig, amo, amo

Sanjkamo se i jurimo
Nigdi mi ne žurimo

*Josip Čorić, 5. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

PARTIJA BALOT

U našem malome mistu
balote se igraju za lipega vrimena.
Imade tu mladega i starega svita.

Jedni protiv drugih igradu
ka da su smrtni neprijatelji.

Dišpetaju se stariji jer misle da su pametniji,
a ma neće ni mladi da molaju.

Dok jedni palamude, drugi beštimaju,
treći brontulaju,
ma nikako da molaju.

Onda se koji berekin zaleti drito u zog
pinku nogun gurne bulin
i eto problema.

Dica se na to a bande šoto voče smijulje,
a balotaši igru fermaju.

Svi jidni gredu ća,
a furešti se zlamenuju i promisle
ovod su svi inšempjani.

*Aurora Ercegović, 8. razred
Mentor: Vini Mušac
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

MATERINE RIČI

Šinjora, mati moja
uvik je brontulala
i sa ponistre me dozivala:
Vrime je za partit doma.

A ja san ko inšempjan,
bez ikakva rišpeta
smišlja štorije,
da partin malo kasnije.

Kad zazvoni kampanel,
kad vani ladno postane,
na katrizi će čekati mati
da mi kaštigu može dati.

Badava mi dišpet
niko je neće feramat
kad niz škale krene
drito put mene.

Al kad ne bude mati moje
čitati ću joj versi svoje.
Gledati će me odozgora
i bit ponosna na berekina svoga.

*Ana Lučić, 8. razred
Mentor: Vini Mušac
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

MOJA FRANONA

U poje hodila
brime nosila
uvik kopala
maramu imala
masline brola
zeje sodila.
U crikvu hodila
zvona zvonila
Bogu se molila
krunicu volila.

Na kominu kuhala
koze čuvala
nanoge hodila
nî se u autu vozila,
tovar gonila
drva donosila.
Puno dice imala
s njima se igrala,
lipo ih odgojila
svašta naučila.

Puno godišć živila
svega doživila
kalcete krpila
unuke garlila
vesela bila.
Svakega primila
sve gostila
dobrostitiva bila,
cviće brola
Ruža se zvola.

Uvik lavurala
počinak nî imala,
nikad ju nison upoznala
od matere sve doznala.
Odavna je već nî
na onemu svitu sni,
sad po raju gazi
i na nos pazi
materina droga nona
moja franona.

*Andrea Lučić, 6. razred
Mentor: Vini Mušac
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

ŽIVOT TRIŠNJE S POUKOM

Bila jedna trišnja
mlada i slatka.

Visila ona na stablu
i mislila da leti.

Plakala je da joj svi falidu,
a zapravo mislila o sebi.

Dakle, puna sebe bila
i mislila da je puno fina.

No došla dica jednog dana
da je odvedu do svog stana.

Završila ona tako u džemu
i bila zahvalna na svemu.

*Ema Mladinić, 6. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

MOJ DID

Moj je did bija čovik mora, masline i stine.
Jema je on pravo dalmatinsko ime, Stipe.

Dalmaciju, familiju i more volija je više od svega.
Ništa mu ni bilo važnije od tega.

Rabotati je on, volija jako,
sve ča je rabota bilo je zlatno.

Težačke ruke on je jema,
s njima nan je uvek gradele sprema.

Bilo vino on je uvek pija, a
uz to je ribu uvek jia.

Briškulu je tija igrat stalno
i brod je svoj volija jako.

Brod mu se Vrutak zva, a
kaića je on jema dva.

Cili život proveja je na njemu,
dicu svoju učija je o svemu.

Svako lito štorija ista,
od kuće on bi uvek na more iša.

Vridan čovik on je bija.
Dobričina je uvek bit tija.

Maru svoju volija je jako.
Dicu i unuke čuva je ka zlato.

Puno planova još je jema,
ali tih planova više nema.

Suza na ćaćinon licu,
rekla mi je svašta.

Baba Mare,
ni mogla disat od plača.
Tad san znala da stiga je i taj dan,
kad je moj dobri did,
zauvik partija u raj.

*Ivana Naranča, 8. razred
Mentor: Maja Čurković
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

BILI SAN

U ledenu zoru
 budin se ja
pod ponistru pogledan.
 Snig pada.

Brže boje oblačin
 čizme i van.
Ajme, ča lipo
 pada,
 pada,
 pada.
O, judi moji,
 koji će to
 bit dan!

Trčin van,
 van,
 van
u bili san!

*Laura Radmanović, 5. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

MOJ KRAJ

Kraj je moj uz more
ispod jedne male gore.
Crkava u njemu ima tristo
bar po jedna za svako misto.

Bajnice, Krilo, selo Zeljoviće,
Krug, Mali Rat, Sumpetar.
Svaki svoga sveca ima i štuje
do neba se hvala i slava čuje.

I dice male u kraju ima
na radost Bogu i starima.
U luci zimi brodi miruju,
a za Uskrs partu
i oko Svih svetih se vratu.

Star je kraj moj
i bogatu povist ima.
U mnoge libre piše
kako je težak život starima bio.
A ča ću vam kazivat, dico moja,
Ni kruva nije bilo kako te voja.
Divani dida i suzu briše,
a ja volim njega i kraj sve više.

*Mira Rakuljić, 5. razred
Mentor: Vini Mušac
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

JESENIČANI, JUDI DRAGI

Beren masline
i skroz sam opuščen.
Ajme meni, ča van naši judi
validu uje o maslin!

Volidu oni i grozje u vinogradu,
a tek vino crljeno. Asti!
Koja je ovo fešta o rada i veseja!

Samo jugo s kišom sve pokvari.
Kad napuše maslin, vinograd i duše,
čili nan život dodija.
Kaići u našen portu se gengadu
i mi skupa s njima!

Jeseničani,
judi moji dragi,
ne zaboravite da nas je:
more o' grozja,
more o' maslin
i more plavo -
uvik ranilo
i sriću nan davalo!

*Toni Sudić, 5. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

GALEB I JA

Sidin kraj mora i gledan galeba
Slični smo on i ja

Galeb zagudi, a ja se mislin
Moga bi malo zasvirat

Let je njegova srića
A moja gitara

E da bar mogu letit
Čili bi svit izvižita

Narest ću i ja, al badava
Neću letit vengo u braceri jidrit

Sa svojon gitaron ćutit ću se lipo
Pa taman mi sve fermalo

*Noa Šaban, 5. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

BILA SRIĆA

Snig pada
sniško se smije
ka i dica.
Svako je sritan!

Puno je bile sriće.
Kumpanjoni se nađu
grudaju
i smiju!

Baba i dida iz kuće ne izlazu.
Bojidu se fibre.
Mater kuva bakalar.
Zasmrdila je kuću,
ali nima veze
bar vaja.

*Bruno Vojnović, 5. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

JESEN TU JE

Vinograd se budi,
mušica zuji.

Maslina se zeleni,
al' vrime joj ni.

Okriće na južinu.
Kaići se privrću.

U porat ka ludi
iz poja trčidu judi.

Vitrovita jesen tu je.
Život brže putuje.

*Adriano Vuković, 5. razred
Mentor: Renata Kovačić
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

MOJ ZAVIČAJ

Na obali mora, di vitri huču
i vali tuču u kraj,
tu san se rodila,
od navik tu živim,
to moj je zavičaj.

Na škrapu, kršu i goloj stini,
di zlatnog sunca je vičan sjaj,
di zvizde jače svitlu
i vrime digod stane,
to moj je zavičaj.

Di ribar s galebon more dili,
di vonja kaduja, lavanda, cmij,
di težačke ruke krotu škarta poja,
nikun maćehe, a nikun je mater,
to moj je zavičaj, Dalmacija moja.

*Noemi Karadžo, 8. razred
Mentor: Marijana Čavar
OŠ kralja Zvonimira, Seget Donji*

MOME PRADIDI

(27.05.1929. – 14.06.2021.)

Opet srce stiže težak piz o` tuge
i tilo bi danas proćakulat s tebon,
zove te i išće, suza obraz moći,
dok ti palin sviću, tu nad tvojim grebon.

Pasalo je lito da te s nama nima,
kuća je ka crikva, tiha i studena,
fališ nan u svemu, na svakom koraku
plovimo sa tebon moren uspomena.

Za mene si bija besmrtan i vičan,
snažan, neuništiv ka Petrova stina,
dok u gluvoj noći javili mi nisu:
"Partija je dida, dide više nima..."

Zaspale su oči plavije od neba,
prekrižile se ruke našeg čarobnjaka,
umirilo se tilo u kapsilu ladnom,
spavaj mirno, pradida, nek` zemja ti je laka.

*Noemi Karadžo, 8. razred
Mentor: Marijana Čavar
OŠ kralja Zvonimira, Seget Donji*

KAKO JA UČIN

Gren učit.
Ma najprin triba ništo izist,
pokripit se malo
za jemat force zapametit
sve ča onod u libre piše.

Popodne skula,
ispituje prirodu.
Jeman još vrimenta.
Gren pinku na mobitel.

Leti vrime.
Prošlo ga je puno, i previše.
Libre niti takla!
U skulu me čeka as
i bisna mater kad dojden doma.

*Petra Gudić, 4. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

SRDELE NA GRADELE

Nona srdele na peškariji kupila,
doma ih donila.
Vatru naložila,
na gradele srdele posložila.

Bilo in je vruće,
tile su pobić,
ma je to nemoguće.
Na gradelan ostale.
Cvrčat nisu prestale.

Ni rič nisu rekle.
Ka riba su mučale,
na nonu se najidile.

*Marina Korona, 4. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

MATEMATIKA

Astiii... ta matematika!
Nesriknji brojevi stalno dicu zafrkaju,
u glavi in se vrti
i cilo vrime ništo kalkulaju.
Lete in plusevi i minusi,
zuji cili roj,
a od pustih znamenki
ne mogu pogodit pravi zbroj.
Ponekad o' straja
ne mogu poč u postaju leć
jer će u školi sutra mućat,
ništa neće uspit reć.
A kad in meštrovica zalipi asa,
Od matere, kad dojdu doma,
nima in spasa!

*Kaja Žitko, 4. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lućac, Split*

TEŠKO JE TO KAPIT

Teško je starijima kapit,
di gre ovin svit.

Mladost ne želi slušat
svite starijih.

Sve hoće ča prin provat,
a ni ih briga za lavurat.

Pjace i kole su ostale prozne
bez igre i dičjega smiha.

Sva mladost je doma.
Bulji u ekrane i pritišće botune.

Stori judi bruntulaju, da oni
mlode nikako ne moredu kapit.

U koliko malo vrimenta sve se prominilo,
I niko za nikoga vrimenta nimo.

*Stipe Bratanić, 5. razred
Mentor: Leana Fredotović
OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad, otok Hvar*

MUOJ NUONO

Puno lavuro
i svega zno:
kuću izgrodit,
luozje usodit,
gomile dizot,
targot, turnat i
vino činit,
ovce i ugotе ostrić.

Nojveće od svega
Na cilemu svitu
Voli brata i mene.

Sve bi za nos dvo učini
i svega nos je nauči:
grone nosit,
ovci i ugoti dat jist.
Nauči nos je i
Boga molit
i na misu
od nedije hodit.

Šime Ivanković, 4. razred

Mentor: Magda Tepić

OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad, otok Hvar

STUORI BRUOD

Storih je brodih u Stori Grod
koliko guod.
Svakakovih,
velih, molih
koje puno judih voli.

Brodi su kako i judi,
kad jugo puše
svi su ludi.

Kad vitar bote čini,
muore se ispod brodih pini.
brodi se uskomešaju,
i pari
kako da se dica u vrtiću igraju.

A kad duojde bonaca
kruto in se
veseli faca.

Po mirnemu muoru
ležidu,
a po zvizdanu
na suncu spidu.

Greta Radonić, 4. razred

Mentor: Magda Tepić

OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad, otok Hvar

U PAIZU

U Paizu
uvik je šušura -
liti furešti i domoći
kolima taketaju,
kantaju
i u pol noći
ne fermaju.
Zimi bura
rebunboje,
plima po
kolima i stinima
oblizije
svoje pešnje.
A jugo kad zapuše,
boti od mora
ispriđ sebe
sve ruše.
Ma i u šušuru
i u sve tišine,
u mojemu Paizu
uvik se lipo žive.

Jure Tepić, 6. razred

Mentor: Maja Božiković

OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad, otok Hvar

HAIKU 1

Libri na škanciji
mirakule čuvaju,
inkantaju nas.

Dora Gverić, 6. razred

Mentor: Ivona Hrvatica Perković Ivičević
OŠ Plokite, Split

HAIKU 2

U srušenoj kući,
na tapetu mokron,
samoća drima.

Dora Gverić, 6. razred

Mentor: Ivona Hrvatica Perković Ivičević
OŠ Plokite, Split

HAIKU 1

Štorija šesna
uvik u libru diše
na šufitu škurome.

*Blanka Ivanišević, 6. razred
Mentor: Ivona Hrvatica Perković Ivičević
OŠ Plokite, Split*

HAIKU 2

U porat gredu
kajići pristrašeni,
nevera okriće.

Blanka Ivanišević, 6. razred

Mentor: Ivona Hrvatica Perković Ivičević

OŠ Plokite, Split

SMOKVA

Kroz ponistru gledan smokvu
ča na srid vrtla reste.

Dok jon bava lišće mrsi,
vonj njezin do kužine se čuje.

Težaci s poja umorni kad se vrate,
šoto smokve marendaju,
kripe se i slade.

Staduni i nevere pasaju,
a smokva stara još na srid vrtla stoji,
ne da se, nigdi partit neće.

Klara Katić, 6. razred

Mentor: Ivona Hrvatica Perković Ivičević

OŠ Plokite, Split

DIDA MOJ

Dida moj
bija je lip ka' slika,
bija je pravi šjor.

Uvik je jema vrimenta za me,
uvik mi pomaga kad bi za skulu učila,
najskoli s matematikon.

A kad bi išli na selo,
on bi gušta.
Babu bi sa sebon vodijsa,
I dok bi ona ča rabotala,
dida bi naša koji minut za se
i uživa u onoj lipoj ariji,
študira žurnale u kuntunu, u lađu.

Volila san ga ka rođenog ćaću.
Fali mi dida moj,
al' znan da me odgori gleda
i da mu se smije brk.

*Nina Kulušić, 6. razred
Mentor: Ivona Hrvatica Perković Ivičević
OŠ Plokite, Split*

HAIKU 1

Prirodon gre
ričica bistra, čista,
banjan se s riban.

Andrea Rako, 6. razred

Mentor: Ivona Hrvatica Perković Ivičević
OŠ Plokite, Split

HAIKU 2

Na vr planine
s rišpeton se penjen.
Ladno je, grize.

Andrea Rako, 6. razred

Mentor: Ivona Hrvatica Perković Ivičević
OŠ Plokite, Split

KAD

Kad u ranu zoru priko ponistre
Vidiš stare ribare
Kako dižu ankoru.

I kad ti kumpar iz đardina
Reče "Ajde arivaj."

I kad ti susid sa ponistre
Dobaci: "Evala!"
Svatiš da nije u šoldima sve.

*Marin Andrijašević, 8. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

MORE

More mi nikad dodijati neće.
Pogotovo kad sidin na friškon žalu uvečer.
More i ja često se zajedno smijemo,
Pogotovo kad nike smišne štorije jemamo.

More i ja često zajedno plovimo,
a najviše u potrazi za školjkama ronimo.
Kad san na Šolti sve mi postaje mirno,
a kad san u Žustovi more se odjednom ponaša lipo.

Uf, a kad dojde bura,
more svon forcon gura.
Pa kad se gingamo vamo-tamo
nikad mira nema,
a uvečer lipo bonaca.

More i ja smo ka dva brata
Kad san u kući uvijek me zove,
Al svi ga zovu samo "More".

*Stela Božičković, 8. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

ZAR NI LIPO

Zar ni lipo vidit
Kad se dica vesele,
Kad Ajduk trpa mriže
I ijade judi na noge diže.

Zar ni lipo čut
Kad nan Oliver zapiva
Kad se druka za Ajduka
Kad se feštaje i malo beštimaje.

Zar ni lipo dite bit
Balunu se divit
I u Splitu živit?

*Bartul CeciĆ-Venjir, 4. razred
Mentor: Tea Glavurtić Ugrin
OŠ Pujanki, Split*

MORE

Ča bi bilo more bez kraja,
da Mare ni mlada.
Lipo sunce grije lipo more,
Lipo more grije mene.

Ča bi bilo more bez judi,
ča bi bilo more bez ljubavi.
Ča bi bilo more bez rib,
A ribe bez morske trave.
U travi se riba krije i
repon po udici skače.

*Mia Ćosić, 4. razred
Mentor: Tea Glavurčić Ugrin
OŠ Pujanki, Split*

RIBICA

U moru je ribica,
a blizu je udica.
Dobro pliva
od ribara se skriva.
Ujutro pada noć
i spavat triba poč,
a ujutro na hranu doć.

Kad morski pas dojde
ribica samo projde.
Uskoro lignju nađe,
a crnilo iz nje izađe.
Po moru plove lađe.

Biži riba kad vidi brod
tu je udica i ljudski rod.
Ribica je zapela,
na žar je stavjena,
sritna famija se naila.

*Toni Ćurčić, 3. razred
Mentor: Ana Alujević Grgas
OŠ Pujanki, Split*

USIDRENA GAJETA

Na pučini jedna gajeta plovi.
Traži misto za armižat se,
Ali nikako da najde
bati, bati i bati.

Mornaru to dodijalo.
Spusti ankoru
uzme kanočal da pogleda
vidi jedan škoj
digne ankoru i otplovi.

Kada stigne vidi porat
Zaveže se i zaspe.

*Lucija Ezgeta, 6. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

MORE

Cilu večer čeka timun uz korniž svog broda
čeka i čeka, ali uzalud.
On se neće vratit.
I već puše friškac kasno u noć,
Čeka da donese mu brata,
Ali uzalud,
On se neće vratit...

U portu već šulja se zora,
A njemu ni traga,
I povazdan čeka timun,
držda se pojavi ka puh levantina,
Ali uzalud,
Litrat brata njegova već je more progutalo.
I timun čeka, i čeka, ali uzalud -
On se neće vratit.

*Irma Grujčić, 8. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

MAŠTA

Ona je ka san lipa i može svašta.
Svi u gradu mi govore da se zove mašta.
U njoj ima i puno rič,
A priko nje moš i na crveno prič.
Ali ne smiš to radit vanka!
Mi ovde sidimo za stolon,
A niki tamo slavu golon.

*Manuela Janjić, 3. razred
Mentor: Ana Alujević Grgas
OŠ Pujanki, Split*

MORE

Plavo i beskrajno, veliko i lipo
Sve je u znaku mora.
Dupini, rakovi, ribe i ostali koji u njemu žive.
More smatraju svojim domom.

Čarobno je,
Lipo nebo prikriva nježnim kolurima
Kad sunce zalazi i izlazi.

More ima i drugu stranu,
Bjesnomučnu, destruktivnu, ali i očaravajuću
sa svojim visokin valima.

*Tetiana Kolodka, 7. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

BALUN

Ljudi moji dogodi se mirakul,
isprid škole dicit pobiga je balun.
I sad bala po kalama,
zapije o skaline,
uvlači se u butige i kužine.
U dvorima igra se kukala,
I zamotaje u lancune,
a u đardinu obaša sve buže i kantune.
Dica viču iz sveg glasa,
Vataj balun, za novi nimamo para!

*Andrija Kristić, 4. razred
Mentor: Tea Glavurčić Ugrin
OŠ Pujanki, Split*

MOJA BAKA

Imam baku, Lucija se zove.
Naučila me plest.

Dok ja njen pleten bičve,
ona meni priča lipe priče.
Ona mene voli
najviše na svitu.

Jema zelene oči,
bjondu kosu,
bucmasta je jer slatkome
povećava dozu.

Kod nje je pun frižider slatkiša,
a njezina rič uvek je tiša.
Di god ja moran poč
ona voli za menon doć.

Kad lito dojde,
a skula projde
ja kod nje pojden.
Balun ne čeka više,
Jer lito brige briše.

*Ana Laštre, 3. razred
Mentor: Ana Alujević Grgas
OŠ Pujanki, Split*

ŠKAFETIN

Bilo je to davno
Otvori san škafetin
I vidi sriću.

A to nije bila srića
Vengo nešto pripožito
To je naspravju more
Letrat u srcu mome

Povazdan san ga tija vidit
Vengo je bila oluja
No kad san doša
Vidi san reful na more

Bija je perikul
No tanto san tija pasat
I plandovat na moru
Ka nikad u životu

Pasala su vrimena
Otkad san ponaresa
Moj novi porat
Je intrat more

*Dominik Ledić, 8. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

MORE

More je digod mirno, a digod puno vali.
Kroz ponistru ga gledam,
a vidin i škoj.
Inkantan san njen.
Po nasem moru plovi puno brodih, a vali ih nose.
Spidu priko noći ribe dok more je divje i cakli se.
More se lašći na sikama morskin ka dijamant
dok ribar baca vršu i nada se ulovit čagod.
Naše lipo more puno šarenih koluri,
vali šume kao da nešto broju.
Propju volin more i ćutim rišpet u svakoj besidi o njemu.

*Ivan Lončar, 6. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

LITO

Lito je došlo u Split
i sad je zavlada smih.
Niko u moru pliva,
a kogod samo sniva.
Kad je lito samo se kupan,
nikad mi ne ariva tuga.
Ribari ribu lovu,
a one digod i pobižu.
Lito mi je puno drago,
a kad pasa lito,
fini i moja pisma.

*Marija Maleš, 3. razred
Mentor: Ana Alujević Grgas
OŠ Pujanki, Split*

DVI ČANČARE

Dvi čančare u vrtlu mome.
Jedna je velika
Veštit joj od čelika.
Druga je maća,
Ka da je bez gaća.
Cilu zimu gredu spat
Lipje in je vengo skitat.
Pod maslinon one stoju
I grintavo lita broju.
I sad van, stoga, glasno zborin
Jerbo su smišne i baš ji volin.

*Ena Miliša, 4. razred
Mentor: Tea Glavurtić Ugrin
OŠ Pujanki, Split*

BARKA, MORE, OTOCI

Barka, more, otoci to je sve ča mi u životu triba.
Na krmi se sunčáš dok ti barku ljulja more.
A kad dojdeš do otoka u plićaku igraš picigin
i skačeš s mula u lipo bistro plavo more.
To mi je najlipši trenutak...
Lipo mi je i kad dojdemo barkom do nenaseljenog dila otoka
di nima nikoga, ni zagađenja ni šporkice.
More je čisto, a priroda predivna.
Uživan u svakom trenutku na svojon barci u predivnoj vali.
Barka more i otoci u mojin su mislima...
Jedva čekam lito!

*Tamara Restović, 4. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

VIŠKI DON

Kad mene judi pitaju: "Koji ti je najdraži don?"
ja in rečen: "Viški don!"
Vjerojatno se pitate
zašto je to najlipji i najzdraviji dan koji iko more imat!
Dakle, za početak moreš imat neki škuj na kojemu ćeš bit.
Onda moreš imat neku grupu prijatelja,
biciklu zdravu spizu (uglavnon niku verduru i ribu) i
spreman si!
Sad se samo probudi i započni svoj Viški don.
Ujutro ti se ekipa dere na ponistru
u sedan ujutro da greš na more.
A ca ćeš ti.
Dignut se i popit mliko, obuć mudantine,
vazet biciklu i uputit se.
Nakon dvi tri ure banja i kad te boli nos i sve ostalo
vrime je da greš.
Vazmeš kljuce od pape, odeš doma, prisvučeš se,
odeš na Pazar, kupiš verduru i ribu...
Kad se opremiš zdravom spizon
samo je skuvaš, pojiš i
već je prva polovica Viškog dona finila.
Za drugu ćemo polovicu polako.
Malo u horizontalu ubit oko.

Pa se opet dignesh, greš na more do šest,
obučesh neku lipu veštu za izlazak po rivi.
Igraš se sa prijateljima u kamenu.
Oko jeznaest ipo greš u krpe i tvoj Viški don je finija.
Malo u horizontalu ubit oko.
Pa se opet dignesh, greš na more do šest,
obučesh neku lipu veštu za izlazak po rivi.
Igraš se sa prijateljima po kamenin štrodan.
Oko jeznaest ipo greš u krpe i tvoj Viški don je finija.

*Tamara Restović, 4. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

ZIMA NA ŠKOJU

Danas smo bili na mome škoju.
Bilo je vedro vrime, ali studeno.
Za obid je bilo ribe za jist.
Onda smo otišli malo pogledat
ča još jema novega na našen lipon škoju.
Poslin smo bili u maslinan, zato ča ji je tribalo čistit,
a i zato ča je ti dan bilo lipo vrime
pa se mogla okupiti cila famija.
Radili smo, umorili se i stali,
pa smo jili sendviče, pa smo opet nastavili radit.
Onda smo umorni otišli doma,
upalili špaker na drva da se ugrijemo.
Bilo mi je lipo na škoju i jedva čekam ponovo doć.
Baš volin zimu na škoju!

*Klara Rozga, 4. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

O, MORE MOJE

Ka zapuše vitar,
Kroz kalete vije.
Ka svi judi hodu
U more.
Volin more,
skačen s mula.
Zima.

*Ines Silić, 4. razred
Mentor: Tea Glavurtić Ugrin
OŠ Pujanki, Split*

MOJA ŠOLTA

Došla san na Šoltu lipo se provest s prijateljican.
Čin san stigla
odma su me dočekale prijateljice i išla sam s njiman na sladoled.
Poslin je već došla noć pa san pošla spat.
Prvi dan mi je proteka cili u igri i kupanju.
Drugi dan je prijateljici bi rođendan pa smo feštali.
Treći dan smo jili puno sladoleda i stalno se igrali.
Četvrti dan smo se opet igrali i bez pristanka kupali.
Peti dan je padala kiša pa san cili dan gledala u mobitel,
ali bez ikakve zabrane.
Šesti dan smo obilazili po cilomen mistu i kasno pošli leć.
Sedmi dan (zadnji) isto san se cili dan igrala i činila šta san tila,
ali navečer san se morala vratit doma u Split.
Puno volin svoju Šoltu i
neću brzo zaboraviti tu zabavnu šetimanu.

*Dora Stojan, 4. razred
Mentor: Domagoj Grgić
OŠ Pujanki, Split*

GAJETA

Kad je bi fortunal
Mora san ankorat gajetu.
Kad ga ne bi dobro armiža
Otac bi reka da ne znan bacilat.

U gluvu uru gren hitnut tunju
i vata bi ribe.
Otac bi mi s pergule vika
da se vratin doma.

Voli san gledat svoju gajetu.
Sidi bi na njoj i baca ešku.
Gracijožna gajeta ona je bila,
Intato digod znala me i poštrapat.

*Nina Stojanović, 7. razred
Mentor: Ana Alujević Grgas
OŠ Pujanki, Split*

SKULA

Skula je dobra,
a kogod misli da ni.
Moramo učit
i pomalo se mučit.
Moramo znat
kako peticu dobit sad.
Meštrovica voli rabotat,
a niko probleme pravit.
Ona ne voli kad se priča
i da se ne radi ništa.
Kad rebati sat,
gremo odma van!

*Stipe Šantić, 3. razred
Mentor: Ana Alujević Grgas
OŠ Pujanki, Split*

ČA JE MENI SRIĆA

Meni je srića kad kupin anguriju,
meni je srića kad vidin familiju.
Meni je srića kad more ni bisno,
meni je srića ka mi je srce o ljubavi tisno.
Meni je srića kad mi dida u ribe ode,
meni je srića kad me noću zvizde vode.
Meni je srića kad dica ispod ponistre balun igraju,
meni je srića kad tice u dvoru pivaju.
Meni je srića kad razne štorije čitan,
meni je srića kad starog puno pitanja pitan.
Meni je srića kad plešen na veselon piru,
a najveća mi je srića kad zaspen materi u krilu.

*Lorena Florija Šumić, 4. razred
Mentor: Tea Glavurtić Ugrin
OŠ Pujanki, Split*

EKOLA, PAČIFIKO SVE

Dodija si mi, Fortunal.
Povazdan batin more,
A onda ti arivaš
I uništiš mi dan.

Al onda vidin
svitlo lanterne
spas od tebe.
Štucigavat više me nećeš.

*Luka Vuletić, 6. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

OTOK

Otok je lip,
Otok je veli.
Otok je zelen.
Judi gredu na otok.
Judi kupuju otok.
Otok je ka trokut.
Otok je ka krug.
Otok ima most.
Tamo ima rib,
Tamo ima sve.
Srce je tamo, tamo na otoku.

*Yaromir Zhohlo, 4. razred
Mentor: Tea Glavurtić Ugrin
OŠ Pujanke, Split*

JUŽIN

Kad zapuše južin,
pasa kroz porat,
zaginga muradu.

Vre on i u kaletan,
zatvara ponistre.
miče robu sa pergula,
a šušur vlada.

Zvižde on,
da se i mularija ošerva,
i tako južin poštamente povazdan.

*Lucija Žitko, 8. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

BURA

Vaja brode, u borovin zavija,
tuču veli vali o gole stine...
ne fermaje
irin vanka, u očima mi sol...

Ladna, čista bura
cime je zdricala
digla koltrinu posolice
bili se cilo misto...

Uteć ću s ponistre
doli, u toplu kužinu
nona je učinila juvu
pojist... i pokrit se pjuminom...

*Stela Alujević, 3. razred
Mentor: Linda Koncani
OŠ Split 3, Split*

BOŽIĆ

U jenu Badnju noć
Ive je u postelju triba poč
jer da mu se ujutro ispod jele
ispune sve njegove žeje.

Probudija se cili snen
da darove otvori isti tren
najveći je poklon uzeja prvo
i to baš oni
šta sta je naslonjen na drvo.

A u poklonu...
novi je autić bija
ma propjo kako je Ive i tija
s baterijom je autić taj
cili ga je dan vozija po kući,
s kraja na kraj...

Za druge darove Ive bacila ni
niti za one svitleće franje dvi
oti mu je Božić najdraži bija
jer se s autičen najboje zabavija.

*Lara Prlić, 3. razred
Mentor: Linda Koncani
OŠ Split 3, Split*

SKULA

U skulu hodit ne volin,
Radije se Bogu molin.
Teški libri puno imo,
A vrimenta za učit nimo.
Ako se loša ocjena dobije,
Mater moja me ubije.

Marenda ni baš lipa,
Ali nas se ionako ništa ne pita.
Kad skuli dojde kraj,
Jo mislin da će nam svima bit žol.

*Vicenca Radić, 6. razred
Mentor: Tea Fabris Matulić
OŠ Supetar, Supetar*

GOMILA

Pustih godišć je gomila
težocima ruke, hoze i
škine lomila.

Lavurali su i grođili
da bi poja očistili
i lozje usodili.

I tako su u lavuru
puno pota prolili
a kad bi doma došli
i u posteju legli
od velikega truda
bi odma zaspoli
i sritni Bogu zafolili.

*Lana Cindrić, 6. razred
Mentor: Stipan Šandrak
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

MOJ PAIZ; MOJA POSTIRA

Ko u snu gledon,
u srcu puna sriće,
a da brž i ne znon,
če je rozlog temu?

Pa se u jedonput sitin,
ma čoviče, na judi moji, jo san sritna!
Jo san odovod, iz ovega mista,
ma čo bilo da bilo koga briga...

Za mene je ovo srića!
Ne mogu van opisat kolika,
će su me Božji onđeli
baš u ovu lipotu doveli.

S ovin suncen Dalmacije me okupali!
Velon srićom darovali
i ovako lipi paiz, zavičaj doli
pa me u najlipija Postira stavili!

Postira moja šesna i droga
sve san tvoje kale upoznala,
sve tvoje smišne kuće i dvore
i svoju dušu lipoton nakrcala!

O, Bože moj, velika Ti fola
za sve kogule, omorike i žola!
Fola Ti za ovu moju lipu mladost ranu,
a jo ću uvijek jubit ovu moju molu kalu!

*Lana Cindrić, 6. razred
Mentor: Stipan Šandrk
OŠ Vladimira Nazora, Postira, otok Brač*

PEŠKARIJA

Kad san mola bila
stola san vod di je peškarija.
Svako jutro bi me
batarela probudila.
A jo bi se onako pospana
digla i kroz ponistru zavirila.

Gledon jo doli,
a peškarija puna ribe:
girica, skuša,
minćuni i srdela.
Mogla bi bit dobra večera.

*Lana Cindrić, 6. razred
Mentor: Stipan Šandrak
OŠ Vladimira Nazora, Postira, otok Brač*

PEŠKARIJA

Sjutra niz kalu,
Povirit će došlo u valu,
Kaić, koća ili banak,
Če to more dalo?
Skupilo se svita,
Buka nastala,
Ko pri do portele,
Vela navala.

Gurni vega, gurni nega,
Dek, kilo, gori, doli,
Nima većega gušta,
Nego prigovorati o robi;
Friško ili ol dva dana,
Nemoš zafrknut Bročana.

Takva ti je naša peškarija,
Svak se peško,
Ali to su čari,
Ča su nam dali naši vali,
A još bitnije od svega je dobar leroj,
Da na vrime dojdeš u porat svoj.

*Zoja Rahan, 8. razred
Mentor: Stipan Šandrak
OŠ Vladimira Nazora, Postira, otok Brač*

Dječji Pričigin

Mai Stanišić: Sutton, 4. razred OŠ Grohote

NA TRAJEKTU ZA OTOK

Lita na otocima su lita za poželit, tako nešto nema ni u filmu. Uvik imaš nešto za radit, a kupat se moš do mile volje.

Sideći na trajektu, u sidalu do prozora, gledala san kako trajekt kreće iz splitske trajektne luke. Misleći o prijateljima i događajima koji bi se mogli dogodit, vrime je proletilo. Pogledala san kroz prozor, a trajekt je već staja u trajektnu luku na otoku. Spuštajući se niz skale, zapela mi je šlapa za skal u počela san padat. Već san se vidila prilipljenu za pod kad me neko uvatija za ruku. To mi je bija prijatelj koji živi u kući do moje babe i dide. Prvo san se začudila jer san mislila da niko više neće doć jer su oni "odrasli", al onda san ipak bila malo sritna kad san skužila da neću bit sama. Taman su dizali rampu od trajekta pa smo se razišli, prijatelj je otiša u auto, a ja san otrčala u zagrljaj didu koji je doša po mene. Spremija mi je stvari pa smo ušli u auto. Dida ko dida, odma je reka: "Ooo, ono ti je momak?!" Ja san ga na to samo pogledala i odgovorila mu: "Fuj!" Prije nego šta smo došli doma, stali smo u dućan. Nismo bili dugo, dida mi je samo uvalija dinju u ruke i uzea moj najdraži sladoled. Kad smo izlazili iz dućana sreła san i jednu prijateljicu i tad san se skroz razveselila. Napokon smo parkirali ispid kuće, baba je već čekala ispid s našon mačkon pored nje. Uzela san stvari i zagrlila babu pa onda mačku. Prvo moje pitanje je bilo: "Jel iko doša?", a ona na to odgovori: "Naravno, svi su odavno tu, samo tebe nema." Kad san to čula otrčala san odnit stvari u kuću i prisvuć se u kupaći. Prije nego šta san odletila na more koje mi je 20 koraka od kuće, baba mi je morala uvalit nešto u ruku. Ka šta san mislila, to je bila jabuka, uvik mi govori da moran više jest, iako ja ne mislin tako.

Došla san na mul, ipak me malo bilo sram, prvi put u kupaćem ovo lito, al nije me bilo briga jer sve te ljude poznajen od kad san se rodila. Bilo nas je trinaestero dice, a tek odraslih! Ko Rusa i Kineza. Prvih tjedan dana je prošlo brzo i normalno, a tek je onda počela prava zabava. Sve bi cure napuvale svoje napuhance i tako bi s njima plivali, a muški su imali svoje daske. To bi bija kaos, oni bi nas stvarajući valove probali bacit s napuhanaca, a mi bi se držale ka da je lava ispod nas, a ne more. Tako bi išli do bova i nazad, al bi svaki dan neko dobija novu ideju. Ja bi imala one najlude, al u isto vrime i najzabavnije. Neke od njih bi bile skakanje na salto s visokih škrapa (niko nije zna skakat salto osin mene), igrat grupa traži grupu po ciloj vali, itd. One definitivno najzabavnije curama su bile vezane uz odbojku. Svega je tu bilo. Jednu smo večer odlučili ić na noćno kupanje. Uzeli smo daske i s njih skakali. Neke bi tako i završile probušene. Bilo bi i krvi jer po mraku ne znaš di skačeš pa bi svak na svakome završija. I tako je vrime prolazilo i doša je dan kad smo se morali rastat. Svake bi godine bili na rubu plača, al eto znali smo da će brzo doć sljedeće lito za ponovno druženje. Bili smo sigurni da se nećemo viđat nakon početka godine jer svak živi u drugom gradu, čak i državi. Evo me ovd, prisjećam se svega ovoga sjedeći na trajektu za otok.

*Lana Jelavić, 7. razred
Mentor: Marija Aljinović
OŠ Bol, Split*

MORSKA BEŠTIJA

Ovog san lita posjetila otok Biševo. Ima jedva nekoliko stanovnika, a moja prijateljica tamo ima kuću za odmor.

Došli smo rano ujutro i čim smo stigli otišli smo brodom dida moje prije u Modru špilju prije gužve. Kad smo ušli bilo je čarobno. Okrenila san se da im nešto kažen, ali niko nije bija u brodici. Tila san izać iz špilje, al izlaz se zatvorija. Jedino svitlo pružalo mi je more šta je svitlilo ka da je u njemu milion šljokica. Dok san ja tu blejila ka da san se zaljubila u More, brodica se zatresla. Ka u nekon filmu nečije peraje virile se te nakon par sekundi privrnile brodicu, a ja san se opet našla pod morem. Nisan mogla virovat, disala sam pod vodom! Od sriće sam skoro kriknila, al me neka morska beštija pogurala u skrivene dubine. Vukla me i vukla. Gledala san doli i vidila cilo Biševo. I kuće, i brodice, i skupe slajiće u škrinji. Nisan znala kako vidin sve to ako san u moru, al bilo je previše lipo za prigovarati. Beštija me gurnila jače. Zatvorila san oči, osjetila da više nisan u moru. Pala san. Na leđa. Al bilo je udobno. Nije bilo more, ni kakva ležaljka. Otvorila san oči i našla se u svon krevetu. Mater mi je vikala: "Ajde, diži se, zakasnit ćemo! Već smo mogli doć na Biševo!" Pitala san je šta nismo već bili, al' samo me blido pogledala.

Otišle smo na Biševo. Nakupala san se i naskakala. Kad smo se mater i ja tribale ukrcati na brod za Split, pogledala san u more, namignila san mu i šapnila: "Do sljedeće pustolovine!"

*Luna Vrućinić Perić, 5. razred
Mentor: Marija Aljinović
OŠ Bol, Split*

EH, DA MI JE OPET BIT DITE

Danas je lip i sunčan zimski dan, ljudi su na izletima, nediljnin ručkovima, u spizi ili čitaju neku knjigu na kauču dok piju čaj od kamilice.

"Eh, da mi je opet bit dite", rekla je baba dok je čitala novine koje nam je dostavlja poštar jutros.

"Sićan se ja kad bi ti moja mati, kad bi ti bila subota, jutri prije zore, otišla u komin i stavila ispod peke kruv koji je zamisila i ukvasala noć prije da bi nedijon imali veliki obid", reče baba gledajući me ravno u oči.

"Baba, a zašto bi tvoja mati radila kruv kad si ga mogla kupit u pekari?" zbunjeno ću.

"E, Ivna moja, pekare ti nije bilo u moje vrime. Imali smo samo brašna, vode i soli i mišali kruv. Možda i je bilo pekara, ali ti je to bilo samo u većin gradovima, a mi do tamo nismo mogli doć tako da je bilo lakše napraviti sam."

"Aaa, kužin, kužin", klimajući glavon pokažen babi da razumin.

Na to će baba: "A i bija je puno bolji i domaćiji", namignula mi je i smijala se.

Vratila se nazad čitanju, ali nisu bile novine na tapetu, nego sad kad je završila s njima, neki časopis.

Zanimalo me šta je sve baba radila ka dite, bilo mi je malo glupo pitat da mi ispriča jer već pretpostavljan. Ali san ipak pitala.

"Baba!" kažen ja.

"Molin, babino", reče baba.

"A jel mi moš ispričat još nešto kad si bila dite? Čega ste se igrali, šta jili i tako?"

"Mogu, mogu. Iako nema puno popusta u butizi pa mogu ostavit časopis za posli. Samo čekaj da se sitin, davno je to bilo, ne mogu se baš puno sititi ovako mlada", zarumeni se baba.

"Ma nema veze, čega god, i šta ti padne napamet", kažen ja.

"A, sitila san se", baba će, "bilo je to jednog lita. Nismo išli na more jer ima si se šta vozit. I nama, ekipi, bilo je dosadno i kako smo bili svi ovako tvoje dobi otprilike nije nan se dalo baš igrat nogometa po ovakoj vrućini. I onda ti ovon mome prijatelju padne na pamet da odemo do lokve se kupat. Prvo smo rekli da šta mu sve ide u glavu i na kraju smo se složili, vrućina je baš bila. Bilo nan je baš lipo, točali smo noge, sunčali se. A lipo li je bilo."

"Baba, tebi je baš bilo super kad si bila dite. Meni je liti baš dosadno, nije ka tebi."

"Nije, dite moje, samo vi stalno gledate na mobitel i ne znate se zabavit. Kad ga nema, ne znate šta pričat međusobno. Mi jedino kad nismo znali šta pričat jedni s drugin je bilo kad smo morali ić doma."

"Nije tako, baba, baš kod sve dice", ozbiljno ću jer san se uvridila ka da i ja spadan u tu skupinu.

"Znan da nisu, nisi ni ti takva, nego tužno jer se ne igrate."

"Ah, znam, hvala", uzdahnula san.

"Lipo li je bilo kad san bila dite, brza ka vitar, gipka, lipa ka slika. Malo briga i problema. Eh, da mi je opet bit dite", reče baba pomalo tužno.

"Baba, da se bar to može", rekla san jednako tužno.

"Ali, ja ovo vrime s tobom ne bi minjala za sve godine svoga ditiinstva", baba me zagrlila jako i poljubila me u obraz.

*Ivna Zoko, 7. razred
Mentor: Marija Aljinović
OŠ Bol, Split*

STRKA - ZBRKA ZBOG BUDILICE ZVUKA

Svaki radni dan počinje zvukon budilice ili ti ga alarma jer stari budilica više se niko i ne sića. Budilica - alarm, alarm - budilica, svejedno, svakako te budi. Navikneš se i spreman si u normalnu uru čut taj zvuk. Ja jutros nikako nisan bila spremna čut ga i probudila san se užasno, kako to odrasli kažu, "živčana". A zašto? Zato što je alarm moga najvećeg krivca u svakoj priči (moje sestre Ivane) probudio mene, a ne nju.

Ona vam, kraljica, navije alarm od 6:00 do 6 i po pa zvoni svako deset minuta. Ja van tako cila "živčana" dođen do ulazni vrata njene sobe, udarin onaj šteker za svitlo šta san jače mogla i počnen se derat na nju. Govorila san joj da nije normalna i takve gluposti, mislin, klasične riči kad se sestre svađaju. A ona, Jutarnja Dama, koja isto funkcionira i ujutru i popodne, kaže meni: "Marijaaaa, pa 8 manje 5 je, spremaj se!" Ja od priše nisan znala di ću i tako zalipin se ja u zid, a sa zida padne sat! Srića, živ je osta, al' Ivana zamalo nije. Kad san ga vraćala na misto, vidila san da nije 8 manje 5 nego 6 i 5. Iskrena da van buden, nije mi se dalo svađat pa san odma otišla nastaviti spavat. U 7:15 zazvoni meni alarm i u školu dođen u 8 manje kvarat.

Sve je bilo dobro do trenutka kad san umisto svoji knjiga izvadila sestrine. Pa tako umisto matematike ponila ja geografiju, a najjače je bilo kad je Ružica vidila da san ponila kemiju, a ne prirodu. Kaže ona meni onin njenin umirujućin tonom (a moš mislit šta je umirujuć): "Marija, šta ti već oš učit kemiju?!", a ja mislin u sebi "Neka, fala."

Tako ja doguran do sedmog sata bez ijedne bilješke i opaske jer neman nijedne prave knjige. A sedmi sat je sat razrednika. Mislila ja i to će proć dobro, pa to je samo još jedan sat razrednika. Al' ne. Umisto učiteljice ulazi nama pedagogica. Ma, mi smo se i na nju više navikli jer pojedinci iz mog razreda redovito rade probleme.

Mi tako, svi uznemireni, pripremili se za još jedno njeno predavanje za mušku ekipu, al' ovaj put je bilo malo drugačije. Nije bilo u vezi nji nego nas ženski. Kaže da joj se jedan petaš žalio da se neka šestašica derala na njega. A svi muški blenuli i čekaju da vide o kojoj se radi. A šta vi mislite? Gle čuda, o meni!

Iskreno, meni ništa nije bilo jasno jer se ni na koga nisan derala. Kaže ona meni da je bilo nešto u vezi žvaka... Eee, onda mi je sve bilo jasno pa ja njoj počnen pričat šta je i kako bilo. Dakle, jednog jutra moja najboja prijateljica Maria kupila je žvake. Ne kontajuć da će ih neko uzet, stavi ih na stol dok spremi knjige. Doša do njenog stola jedan petaš, koji je opće poznat po tome da je voli živcirat, uzeo žvake i bacio ih u kantu. Ona, mrtva ladna, kaže samo: "Kupit ćeš mi nove." Čim san to čula, ja poludila. Nego, ona vam je kad je vidite, izgledon ko da će vas istog trena pribit ako nešto skrivite, al' se isto nekad ne zna obranit. Kontan ja tako, ako ona neće, ja ću. Krenen ja njemu govorit da je neodgojen, jadan, bezobrazan i slične gluposti. Bome, uvatila ga je prpa i idući dan joj je kupio žvake.

Govorin ja to sve pedagogici, i ja mislila ona će me pohvalit šta san obranila priju, a ona umisto toga krenila nabrajat, da skratim, ako mi radimo njemu šta je on nama, da smo na istomu nivou. Ja njoj na to mrtvo-ladno kažen: "A šta bi Vi naprivili?" Bome, zamislila se. Malo kasnije kaže ona meni bravo. Kaže, ako se neko ne zna obranit ili nekome nešto odvratit, uvik triba pomoć.

Hmmm..., cili ovi dan mi se čini totalno nestvaran... Al', bilo kako bilo, izgleda da je cila strka-zbrka zbog budilice zvuka završila skroooooz kako triba.

*Marija Mandušić, 6. razred
Mentora: Vanja Sokol
OŠ dr. fra Karlo Balić, Šestanovac*

DOBILA SAM SUPERMOĆ

Ej, ljudi moji dragi, ispričat ću vam jednu zanimljivu priču o tome šta se meni dogodilo.

Jedno jutro probudila sam se nešto ranije nego inače i kad sam se ustala iz kreveta, zabolila me užasno glava. Mama je došla do mene i čula sam riječi: "Šta je reć da si se probudila prije nego inače?" Nisam znala s kime mama razgovara, a ubrzo sam shvatila da nema nikoga u prostoriji nego nas dvije.

Čudno sam se osjećala tog jutra. Mama je znala što se događa sa mnom te mi je otkrila našu veliku obiteljsku tajnu. Rekla mi je da sam dobila moć koju imaju sve žene u našoj obitelji, a to je čitanje misli. Nisam joj virovala i bila sam prestrašena. Mama me pokušala smiriti i rekla mi je da je moja šukunbaka prva dobila tu moć, a nakon toga i druge žene iz obitelji. Najednom sam osjetila neki nalet sriće i uzbuđenja jer sam svatila da to može biti super zabavno i zanimljivo i da ću saznati mnoge tajne. Nisam bila ni svjesna koliko ta moć ima i onu drugu stranu koja nije nimalo zabavna.

Kada sam došla u školu, bila sam toliko sritna jer ću i učiteljima moći čitati misli. Uvijek me zanimalo o čemu oni misle na satu. Prvi sat smo imali hrvatski jezik. Učiteljica Katija razmišljala je o zadatku koji će nam dati za lektiru, a onda sam svatila da lektiru nisam ni takla. Drugi i treći sat smo imali tehnički, a učitelj Danijel razmišljao je o kružnom toku u Imotskom i kako se još uvijek nije napravio. Počela sam se glasno smijati, a svi su me u čudu gledali. Četvrti sat je bio glazbeni, a učitelju Jadranku nije bilo jasno zašto se učenici smiju kada u Google tražilicu upiše google.com. Peti sat

je bila priroda, a učiteljica Ružica razmišljala je o pitanjima za blic test i o tome kako smo nemogući.

Iskreno, malo su me počele umarati tuđe misli toga dana. Bilo je toga i previše, nisam više mogla čuti ni vlastite misli. Naljutila sam se na prijateljicu jer je mislila o tom kako mi je ružna majica, a nije mi to rekla. Uf... postalo mi je preteško imati tu moć.

Došla sam kući i zamolila mamu da mi poništi tu moć ako ikako može jer je ne želim imati. Jedan dan mi je bio sasvim dovoljan.

Najednom me majčina ruka pogladi po kosi i reče mi majka: "Marina, budi se. Moraš li ti svako jutro kasniti u školi?" Kad sam otvorila oči i svatila da je to bio samo sam, osjetila sam veliko olakšanje.

Marina Ribičić, 5. razred

Mentor: Katija Pribičević

OŠ dr. fra Karlo Balić, Šestanovac

DIJAMANT

Bok! Zovem se Antonija i ispričat ću vam jednu zanimljivu pustolovinu. Prošle godine, 21. travnja 2023. otišla sam s obitelji u špilju za koju se govorilo da krije mnoge tajne.

Imali smo vodiča koji nas je vodio, on je nešto brljao, a ja sam bila u svom svitu. Odjednom je nešto u daljini zasvitlilo. S obzirom na to da sam bila znatiželjna, odlučila sam to istražiti. Pratila sam jedan pomalo strašan i mračan put. Strah me nije spriječio da nastavim što dalje i dalje odati te sam se, naravno, izgubila.

Došla sam do kraja špilje gdje se jedva išta više vidilo. Srića u svemu je da sam imala bateriju i kada sam je upalila, imala sam šta i viditi. Ispred mene nije bio običan zid, već je to bio zid s tajanstvenom porukom koja je bila napisana na glagoljici.

Nisam znala glagoljična slova te ništa nisam razumila. Ipak, pokušala sam na neki način odgonetnuti poruku, ali nije mi baš pošlo za rukom. Signala nije bilo, nikome se nisam mogla javiti i odlučila sam nastaviti dalje istraživati. Bilo me strah, ali znatiželja je bila jača od straha. Nakon nekog vrimena umorila sam se i sila na jedan kamen, a onda se odjednom sve počelo tresti. Ispred mene su se otvorila neka vrata i iza tih vrata je dopirala jaka svitlost. Približila sam se vratima i ugledala pravi pravcati veliki dijamant. Nisam mogla virovati šta mi se upravo dogodilo. Uzela sam taj dijamant u ruke i krenila prema izlazu.

Kad su me roditelji vidili, bili su ljuti i sritni u jednom jer su se veoma zabrinili di sam. Pokazala sam im šta sam pronašla, a oni nisu mogli virovati. Pokazali smo vodiču i on je reka da to triba odniti u špiljski muzej i tako smo i napravili. Dijamant smo odnili

u muzej i došlo je puno novinara, a ja sam bila glavna zvijezda. Svi su me ispitivali i intervjuirali. Bila sam sritna i ponosna na sebe. Ipak, znam da nije baš bilo pametno onako otići.

Jeste li zaboravili na onu poruku s početka? Naš vodič je otišao na to misto di je pisala poruka i otkrio je šta je pisalo. U poruci je pisalo: "Blizu se nalazi velika tajna." Eto, otkrila sam tu tajnu usprkos šta ne znam glagoljicu, ali sam je nakon toga odlučila naučiti jer tko zna ima li još takvih poruka skrivenih negdi oko nas.

*Antonija Smoljanović, 5. razred
Mentor: Katija Pribičević
OŠ dr. fra Karlo Balić, Šestanovac*

PRIČA NAŠEG TAJNOG MISTA

Ja i moje prike imamo naše tajno misto. Tamo se družimo kad je lipo vrime. To tajno misto nam se nalazi u velikoj borovini daleko od kuća. Tamo smo našli drva od kojih smo napravili malu kućicu. Jedan moj prika je donio par šugamana jer bi mi digod sidili u kućici, a kad nismo sidili, spremali smo stvari unutra. Jednog dana kad smo došli u naše tajno misto, kućica je bila razvajena. Pokušali smo je popraviti, ali smo čuli i vidili da nam se približava jedan čovik sav u crnoj robi. Sakrili smo se u grmlje, a taj čovik je spustio neku kartu koja je izgledala kao karta s blagom. Uzea je svoju lopatu i počea kopat rupu na mjestu di je bila naša kućica. Tili smo da ode pa smo se počeli glasat ka medvidi. Čovik se pripa i pobiga. Tada smo mi izašli iz grmlja i nastavili kopat tu rupu svojim rukama. Nakon nekog vrimenta naišli smo na škatulu. Kad smo je otvorili, unutra su bile pare. Bili smo jako sritni. Nakon ove pustolovine odlučili smo nać drugo tajno misto, jer smo se plašili da će se onaj čovik u crnoj robi vratit. Straj je bia jaći od nas.

*Nikolina Ančić, 6. razred
Mentor: Gorana Babić
OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela*

MATERIN PUT DO BOLNICE

Šta ja znam kako je polomila kuk, nešto mi tamo govori iz katrige da sam stalno na mobitelu, ja je sluša nisam, ko zna koje je ona lude stvari rekla. Ja u sobi radia... i čujem "BUUM!". Pripa sam se skroz, mislia sam da je meteor udario od zemju, ali ne, to mi je bila mater. Osta sam u sobi jer sam mislio da su joj pali pijati i teče pa da ću ih ja morat kupit s poda, ali ne - to je ona pala ko kruška sa stabla. Derala se ka dvorska luda. Svačate? Ka dvorska luda ima riječ luda, a ona je ka... nema veze, to ništa nije bitno, nego to šta se polomila. Čuo sam ćaću kako nešto priča s njon i pita je: "Jesi dobro? Čuješ li me?" Sad to me još više pripalo. Oša sam do tamo gdje je ležala i vidia je kako leži na podu kao tapet iz Pevexa. Jako san se pripa, mislia sam da je mrtva, ali logično nije mrtva ako vam sad ovo govorim. Ošla je do bolnice s mojim ćaćom, a mene je baba dovela. Umalo da nismo zgazili dvoje dice na po puta, tako je grozno vozila. Kada smo napokon došli do bolnice u jednom komadu, bia sam materi podrška do večeri. Puno ju je bolilo, dok mi nije rekla da se zeza. Popila mi je svu krv. Kako se netko može zezati s nećin takvin? Sutra smo se vratili kući, bio sam ljut ka uskršnji zec u studenom, ali sam joj na kraju oprostia jer mi je mater, a ćaća još uvijek ne zna da je lagala...

*Josip Bekavac, 6. razred
Mentor: Gorana Babić
OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela*

ŠIMINA ŠTORIJA

Bija jednom mladi vitez Šime. On je bija zaljubljen u Mandu, ćer bijakovskog kralja. Jednog je dana reka materi i ćaći da je ludo zajubjen u Mandu. Čin su to čuli rekli su mu: "Sinko moj ta žeja ti je neostvariva, nemamo mi pinezi, u nas je sve mižerija, ne dolaziš iz bogate familije. Tvoj je čale obični marangun."

Jednog je dana kralj da rič da će onome čoviku koji nađe kožu rogatog poskoka, bič s kose biakovske vile i rog zlatne bijakovske divokoze dati ruku njegove ćeri lipotice. Kad je Šime to čuja skočija je od sriće i u uzviknia da je rojen pod sritnom zvizdom. Počēja se pripremat za put. To je reka ćaći i materi. Oni su počeli brontulati i kričati. Pokušali su ga zaustaviti od njegove sulude ideje, ali nisu uspili. Šime je krenija na put. Dok se pentra po bijakovskom kršu, vidiija je rogatog poskoka kako leži na vrućoj stini. Bacija se ka šempjan na poskoka i uvatija ga u šaku. Bija je umoran i sakrija se pod drivo jer je lupija zvizdan i bilo je vruće. Zna je da je vrime i da triba krenit dalje na Vilinsku livadu. Doša je do Vilinske livade. Sitija se da je njegova mater uvik govorila da vile izlaze samo po noći pa je Šime čeka da padne mrak. Pa je mrak i Šime je gleda ima li igdi koje vile. Odjednom je vidiija kako se nešto cakli i bere cviće. Polako se šulja prema toj vili i zgrabija ju za pest. Vila se pripala i rekla mu ako ju pusti da će mu ostvariti jednu žeju. On je reka da želi bič s njene kose.

Vila mu je dala to šta je poželija. Upalija je sviču i poija zeru kruva na livadi. Odlučija je zakunjati i sutra nastaviti. Šime je krenija u lov na zlatnu bijakovsku divokozu. Tjednima se pentra po Bijakovu i tražija zlatnu divokozu. Bija je žedan i odlučija je otić do bijakovskog izvora vode. Vidiija je nešto zlatno kako se miče u grmu. Kad je bolje pogleda vidiija je da je to zlatna bijakovska divokoza. Bija je jako sritan jer ju je naša. Polako se šulja i uvatija joj se za rog, uzeja je nož i otkinija joj rog. Uputija se prema kraljevoj intradi. Biakovski kralj je bija jako sritan i ponosan jer je dobija sve šta je tija. Šime se oženija za spožu Mandu. I njiovoj ljubavi nije bilo kraja.

*Mladen Škrabić, 6. razred
Mentor: Gorana Babić
OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela*

KOD BABE I DIDE

Najviše volin kad me baba i dida čuvaju. Onda baba kuva obid, a ja
jon pomažen i izvadin teče, zlice, perune, žmule i manistru.
Dida gleda balun i poslin dojde na obid.

*Željana Brković, 2. razred
Mentor: Rafaela Bilankov
OŠ Grohote, Grohote, otok Šolta*

ŽIVOTNA SKULA MOGA DIDA

Moj dida je stalno bi u barufi kad je skula u pitanju. As i duja su bili njegovi broji u dnevniku i jedva je skulu skonča. Kad mu se ni dalo odit na sat, uteka bi iza skule ili bi pobiga doma i sakri se ispod stola. Mater bi ga sinjala i potirala nazad u skulu. Ni jon bila laka. Je li mi morete virovat da je jema asa iz crtanja i mužike? Ekipa mu je pomagala, ali od njega njanci pomaka. Bi je pravi tuntle. Jedno jutro se probudi, obuka se, vaze je boršu i kreni u skulu cili sritan. Kad je ariva ispid skule, ni bilo nikogar. Se je na zidić i sta mislit. Kako ovo nikogar nima? Jesan li ja ča zaudobi? Misli mu prikinе susid:

"Ča je, mali Vice, oli višje ne bižiš od skule? Ča činiš sa boršon ovod?"

"Čekan ekipu da prin skule bacimo na balun."

"Eee, cukunu moj, pa danas je nedija."

Skupi se, vaze je boršu i trk plaćuć doma. Kad je ariva, od muke je zaspā i sutra je skoro okasni u skulu. Ali moj se dida ni dišpera. Skonta je on da ipak voli skulu, a najvišje crtāt i pivat. Toliko je to voli i želi da uspije, jer ga je to činilo najsritnijin na svitu. Vira u se i veli trud bili su prid njin. Danas moj dida jema svoju klapu, puste izložbe, skulu o' crtanja i vodi likovnu koloniju. Nima mu kraja. Moj dida je dokaz da moremo sve kad očemo. Virujte u se i nikad ne odustajte od svoji snova, ma koliko god tuntle bili.

Ella Buktenica, 6. razred

Mentor: Maja Blagaić

OŠ Grohote, Grohote, otok Šolta

MOJA BABA

Moja baba ko svaka baba uvek ništa izuvida, a najžešća je oko íća. Najprin natrpa pijat i ne pita jesi gladna, nego reče: "Ovo da si sve izila!" Ma ni boja ni kad se skupi moja ekipa. Po sto puti ulize u sobu i prvo ča joj je na pameti: "Dico, jeste gladni?" Svi već znaju ča će pitat. Prin mi je to hodilo na nerve, a sad mi više ne smeta. Neka ona grinta i brontulaje, to joj je posal. Ali znate ča ću van reč, volin je i obožavan taku kaka je.

*Ella Buktenica, 6. razred
Mentor: Maja Blagaić
OŠ Grohote, Grohote, otok Šolta*

BABIN I DIDOV KRUV

Najprin baba umisi tisto pa svi čekamo da uskisne. Kad tisto uskisne baba ga pripremi za didu koji je prin toga naloži oganj na kominu. Čin je oganj izgori, dida makne žeravu, stavi kruv na komin i poklopi ga glinenon pekon.

Za po ure je kruv gotov. Čin se kruv oladi, ja i brat okinemo po komad, umočimo u uje, uzmemo slane inćune i guštamo.

*Petar Buktenica, 3. razred
Mentor: Vedrana Zaninović
OŠ Grohote, Grohote, otok Šolta*

ŠTORIJA O MOME OCU I NJEGOVOU DIDU

Moj otac i njegov dida uvijek su se karali. Jedan dan ispred stare konobe otac je iša bovanon pogoditi dida i pogodi je bocun u didovoj ruci. Dida to ni vidi nego tek kad je iša uliti vino u žmul. Dida je ubra šibu i počeo beštimit.

*Ema Burica, 2. razred
Mentor: Rafaela Bilankov
OŠ Grohote, Grohote, otok Šolta*

POBJEDA HAJDUKA

Jučer san bi na utakmici Hajduka i Istre. Bilo je puno dice. Svi su pivali i navijali. Hajduk je dobi 1:0. Poslin utakmice san bi izist čevape.

Na putu do trajekta uvala nas je kiša. Cili san izmoka, ali san bi sritan jer smo pobijedili.

*Toni Lisičić, 2. razred
Mentor: Rafaela Bilankov
OŠ Grohote, Grohote, otok Šolta*

SUSIDI

Ej suside!
Di greš?
Gren u butigu kupit fažol.
A di ti greš?
Ja gren u goru čistit masline.
Dobro, ajde bog!

*Niko Pandža, 2. razred
Mentor: Rafaela Bilankov
OŠ Grohote, Grohote, otok Šolta*

SUSRET SA ZMIJON

Sidimo na taraci Ivan, Ella i ja i guštamo ka gušćerice na suncu. Čakulamo i cerimo se našin gluparijan. Ivan se digne i reče: "Ala gremo u đir." Đirajemo mi ceston do mista i Ivan stane urlat: "Zmija, zmija, zmija!" Nas dvi ka šempje gledamo u nebo, a on nas gleda i vikne: "Ča gledate u nebo, zmija je isprid vas." Kad smo nas dvi kalale glavu doli, počele smo skričat i bižat. Ivan je zacenija od smija i pita nas: "Oli ste makle pa gledate u nebo, a ne isprid sebe?" "Ka da mi znamo" - rekle smo. Na kanatu je Ivan skonta da ja previše gledan Harry Pottera, a za Ellu ni skonta ni dan danas.

*Lucy Sabljic, 6. razred
Mentor: Maja Blagaić
OŠ Grohote, Grohote, otok Šolta*

RIBOLOV

Moj brat Martin voli roniti i vati ribe.

Jedan put je ulovi puno ribe. Tata je ribu odma baci na gradele.
Sve se izilo. Bila je to prava fešta.

David Vrca, 2. razred

Mentor: Rafaela Bilankov

OŠ Grohote, Grohote, otok Šolta

SVETI LUKA IZI PULENTU

Jo von volin kruto jist, ali somo lipe bokune. Nojgore mi je u korizmi petkon kad mi mater i otac zapovididu da se tukon ne morsit. Ajme, koja pokora. Ne jist meso, a nima mi slajega do dobrega bokuna mesa na žeravu sa friganima kompirima. Ma ni tega petkon u korizmi. Petkon se kod nos doma ji pulenta. Nikako mi ta pulenta ne gre niz garlo. Ni pulenta ni brujet, ali ga tukon jist i izdaržat tin don, a onda sutradon porefon sve ono ča nison moga u petak.

Tako son von jo jednega petka u korizmi došo glodan i žedan iz skule i onako cili štufo i zamanton se za stol. A isprid mene onin pjat pulente. Gledona mene, gledonjo nju. Oba dvo priko oka, nezno se kojine gori. Jo bi nju nojradije zavarti priko ponistre, a ona bi mene nojradije ištrapola cilega po robi i obrazu. Vidila mater koja je ura i počela ona meni provjat.

"Znoš, Bortule... onu valu svetega Luke. Ta vala se zove, bome, po carkvici svetega Luke, a blizu nje je jedno poje. Jednega dona donila žena svojemu mužu, kojine lavuro upoje, u moloj tećici pulentu za obid. Kako je tin don parilo da će padot kiša govori njoj muž: "Ostav tu tećicu tamo u crikvicu. Kad počne daržit, jo ću poč u crikvicu i tamo izist pulentu."

Napravi žena kako joj je naredi muž. Ostavi tećicu u crikvicu i porti ča doma. Ali niki čovik je bi tote blizu i sve je ću ča su govorili. Kad je žena išla ča, intro je u crikvicu i izi svu pulentu ča je žena ostavila i dobro, dobro pomazo pjat. Somo je svetemu Luki namazo malo pulente po pešnjima.

Kad je počela padot kiša, intro je u crikvicu onin trudni čovik iz poja da bi izi onu pulentu ča mu je žena ostavila u crikvici. Kad je došo navar tećice, skoro ga je čapo kulap. U tećici ni bilo njanci zalogaja pulente. Izlameno se trin puta. Gleda opet, livo, gleda desno, okriće tećicu, gore dole i dolo mu se pogledot u kip svetega Luke... kad je ošervo da su mu pešnje od pulente. Čapo ga je niki bis, jid pok zaviče na sve garlo na svetega Luku:

"Izi si mi pulentu, nesritniče jedon, a!"

Pok za tin, vazme onu tećicu i udri tećicom po svetemu Luki. Kako je tuko tećicon po njemu tako se odlomi jedon komadić i drito pogodi njega u glovu!

Tek tad je dekapoto poludi, i cili iznebušen poče još jače vikati:

"Ni ti bilo dosta ča si mi izi pulentu, nego si me još i udri!."

Gledo son u mamu dok mi je to provjala i nodo se da me neće istuć kako onin čovik svetega Luku.

Ni me istukla, na moju sriću, nego mi je rekla: "Bortule, da si istega momenta poče jist tu pulentu, inače češ pasat gore nego sveti Luka u vali."

E moj sveti Luka, ni namin lako, ni meni ni tebi!

*Bartul Huljić, 5. razred
Mentor: Ivana Belić Mustapić
OŠ Jelsa, Jelsa, otok Hvar*

SESTRINE MOĆI

Jesam li to samo ja ili svi imamo lipe uspomene sa starijom braćom i sestrama. Većina ih je takva, a preostale možemo nazvat ružne uspomene. Vidite, ja vam sa sigurnošću mogu reći da ova, koju ću vam sad ispričati, nije bila lipa.

Cila se obitelj okupila u masline kod dide. Tu su bili: moji mama, tata i sestra, baba i dida, teta i tetak. Moja sestra Domina je tada imala devet godina, a ja šest. Mi, tako mali, nismo mogli puno pomoć oko branja maslina. Dan je bija sunčan, vedar, vruć, a vjetar je jače puha. Krenem ja žestoko u branje prvih deset minuta, ali brzo sam se umorija pa kažem babi da sam žedan, napijem se vode i ostanem sjediti na kamenu. Uskoro, evo ti i Domine, sidne na kamen nasuprot mene, malo popričamo i postane nam dosadno. Tada Domina kaže: "Grgo, ti znaš da ja imam moći?" Ja joj ka iz topa odgovorim: "Ne, nemaš!" "Stvarno, a kako onda mogu ovo?" - pričekala da zapuše vjetar i napravi pokret rukom u tom smjeru. Ja sam bio mal i lakovjeran, ali na samo jednom primjeru ne bih povjerovao. Tako Domina opet pričekala da nešto zašuška i zamahne rukom u tom smjeru. Sada me to već oborilo s nogu. Sve mi se uzlupalo - srce, glava... i tada postavim veliko pitanje: "Ja sam tvoj brat, je li i ja onda imam moći?!" "Ti?! Ti si posvojen!" Povirova sam bez razmišljanja. Tri miseca posli toga nisan normalno jeo, sramija sam se samoga sebe, mislija sam da ne pripadan u svoju obitelj. Sve dok jedan dan ipak nisan skupija hrabrost i pita mamu dok me oblačila (navlačila mi je neke čarape priko nogavica): "Jesan li ja posvojen?" A ona mi odgovori: "Vidiš ti koliko sličiš tati?"

Nakon njenog odgovora padne mi kamen sa srca i napokon sritan oden leć.

*Grgo Ančić, 6. razred
Mentor: Jelena Tomić
OŠ Lučac, Split*

ALISA U ZEMLJI POSTEJE

Spavala jednon Alisa u svojoj posteji i sanjala o tome kako je u nekoj čudesnoj zemlji di su sve oko nje sami lipi veliki kreveti.

Nije znala da je traži zločesta Kraljica o lancuni koja je poslala zaštitare Intimele u potragu za njon. Svugdi je Alisa tražila izlaz, ali ga nigdi nije bilo. U potrazi za izlazon je nabasala na dva Kušina koji su zapravo bili stražari Kraljice o lancuni. Ona to nije znala. Rekli su da joj žele pomoć i neka pođe s njima pa će joj pokazat pravi put, ali su je, bidnu, privarili. Dovedi su je jušto do dvorca zločeste kraljice. Ona je strpala u pržun. Zapravo, u mašinu za pranje robe. Nije joj bilo lipo unutra jer se cilo vrime vrtila u krug, privrćala, pa je onda zapela, pa se opet vrtila i tako se ko zna koliko puti pritumbavala... sve dok se jedan od stražara nije smilova i pustija je vanka. Kad je izašla iz mašine, bila je sva smantana i raščupana ka štringa, ma je zato blistala ka dijamant. Kad je Kraljica to saznala, polancunala je olitiga poludila skroz naskroz! Naredila je da se stražaru za kaznu okine glava, a kad pronađe Alisu, slidi joj nešto puno gore: nikad se više neće probudit iz sna!

Ali, to se, na svu sriću, nije dogodilo. Alisa se, judi moji, probudila. Pitate se kako ja to znan. Pa lipo! Jutros san ka iz neke daljine čula mater kako ljuven glason više: "Alisa, diži se! Nesriknja ćerce, kasniš u skulu!"

*Leona Cigić, 4. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

SAPUN

Svaki dan kad gren oprat ruke, eto ti ga na, opet oni sapun! Uvik š njin jeman nike probleme, ma koji bija da bija onod na lavandinu. Ako je oni na pumpicu, kad je stisneš, sapun ti iz one boce izleti ka roketa sve do po rukava pa se cili šporkaš i onda još i to jemaš prat. Ako je oni stvrdnuti, tvrd ka kamen, e, ti je još i gori. Ti ga lipo uzmeš u ruke, ali on ti nekako izmigolji i sklizne u lavandin. Onda ga ti malo vataš po lavandinu i jušto da ćeš ga uvatit, a on ti priko ruba sklizne, počne se valjat po tleju i lipo skupi svu šporkicu na se. Pa ti onda š njin operi ruke! Ajme meni, od tega mi nima gorega. I tako je jedan dan došla ura od obida. Mater mi je iz kužine viknila da neka dođen obidvat, a ja odma, ka svako dobro i poslušno dite, skočila iz sobe i uputila se u banj oprat ruke. Kad tamo, na lavandinu me čeka sapun. Oni na pumpicu. I normalno, kad san išla oprat ruke, cila san se ištrecala, sve po robi. Ajme meni, ča ću sad? Mater iz kužine viče da će se juva oladit, da di san više. Ko jon smi reć da san se cila išporkala umisto da se operen? Odlučila san provat s onin stvrdnutin. Ma čin san ga uzela u ruke, iskočija mi je i uletija u kadu. Stala san u fermu i vrebala ka lisica ne bi li ga ulovila. Uspila san ga ščepat, ali ne zadugo. Iz ruke mi je poletija na mašinu, tamo se malo treska i skaka pa ispa, pogađate - na tle. Ne triban van govorit o šporkici koja se na nj skupila. Ajme meni, ča ću sad? Mater se tamo u kužini ljuti i čeka me, a ja se ovod bakćen sa sapunon. Palo mi je napamet: skupit ću ga sa škovaceron i vratit na misto. Tako san i učinila. Onda san se upristojila da mater ne primijeti koja se borba odvijala u banju.

Napokon san došla u kužinu i sela za stol, umorna ka pas. Od gladi san izila dva pjata juve!

*Marina Korona, 4. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

LITO KAD SAN SE ZAJUBILA

Bija je to običan dan ka i svaki drugi, ali je nešto bilo ipak malo drukčije. Kad san došla na žalo, ugledala san jednoga maloga ča je bija lip ka slika.

Dok san se toćala u moru, nisan mogla maknut oči s njega! Sestra me pitala u šta ja to gledan kad san se svon forcon zabila u neku ženu koju uopće nisan bila vidila. Nisan znala ča bi joj odgovorila pa san se počela izmotavat: "Vidiš ono tamo... e ono... ono... ona žena... jema puno lipi kostim", ponadala san da će laž uspit. Ma nije. Vidila je sestra da govorin gluposti. Lipo me uvalila za ruku, dovela do te žene i naredila mi da sad njoj to kažen u facu. Ajme meni! A zapravo joj je kostim izgleda... a Bože me oslobodi! Ma baš tu kraj te žene sidija je oni moj lipi momak pa me pogleda. A bome pogledala san i ja njega, ma san brzo okrenila glavu jer san se zasramila. Sutradan san iza crkve s mojima išla na rivu. Sili smo u kafić, jušto stol kraj onega lipoga maloga sa žala od jučer. Mahnija mi je!!! Jo, ča san bila sritna! To su mi vidili mater i otac, a bome i none i nono. Navalili su na me s nikin glupin pitanjima: A koji ti je to? Ol si našla momka? Oli si se zajubila? Nono mi je čak reka da mi je oti mali malo grub. Govorili su glasno pa ih je, biće, čuja. Asti sto, ča mi je bilo neugodno! Tila san u zemju propast o' srama! U ponedijak san već na to zaboravila, ali nisan zaboravila na moga lipoga maloga sa žala. Rekla san sama sebi da ga želin upoznat. I jesan, našla san ga pa smo se upoznali. Zove se Ivan, trenira nogomet, iz Zagreba je i navija... za Dinamo. Ajmeeeee, koje razočarenje! Kad san to čula, odma san se oladila. Ivan mi više nije bija drag.

I da se razumimo: ako ima ovod neki kojemu se ja možda sviđan, a navija za Dinamo, neka me slobodno odma zaboravi!

*Morena Nićeno, 4. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

BANANE

Šjor Bepo van je bi puno vridan čovik, a za pravo reć i još je! Cili su mu život ruke ol žujih: ili kopo, ili sodi, ili vozi traktor, ili picigoje, ili grodi. Ma nimo van, svitu, tega zanota kojega se uon ni ćapo u životu. Ti van nikad ni imo mira jer mu je vajalo hronit puno glodnih just. Kal je bi mlaji bi bi hodi i vonka Broća udrut faturetu.

A zaboravila san van pripomienut da je uza cili ti tiežak život, Bepo bi uvik nasmijon i sprieman za našolit se.

I tako van se vridni šjor Bepo vraćo s vele faturete iz Šibenika sa prijatejon Juruon.

Kako su uvik imali običaj pasat nimo pazor kupit friškega voćo za dicu, jer ni u to doba bilo svaki don slotkega pod izbuor, tako su i oti put pasali. Svaki je kupi po dvo kila bananih.

Bepotu su olma zubi učinili vodu po je ohlapi dvi pri trajekta i reko: "Jo bin Jure vo sad sve mogo izist!" Juri ne bilo gluho čut po mu se nasmijo i reko: "Ma nu, izij ko moreš i moje i tvoje po ću ti dat čaguod rećeš!". Bepo je žvielto odgovori: "More, ali ćeš morat jepet na pazor. Kupit ćeš mi četiri kila za dicu".

Bepo je sto lušćit banane. Kad je Jure vidi da je vrag odni šolu i da to Bepotu lako lize niz grlo, poče je nervuožo hodit gori-doli, gori-doli.

Ni mu bilo druge nego puoć na pazor kako je bi i obećo.

Vroti se cili potan jer ga je bilo stroh da ne zakasni na trajekt i nošo Bepota koji je taman išo otvorit zojnu bananu. Jure mu je uze iz rukie, do nikemu meškinjastemu ditetu će trefilo i reko Bepotu: "A biš i ovu progucio vraže prizročni?" Bepotu vrag ni do mira po je uze još i nu jednu bananu iz novega maca da oklada bude ispoštovona. Svit muoj Bepo je izi dvodeset i tri banane ili van ga četiri kila. Sve je kore stivo jednu na drugu. Svit se zlamenivo kal je pasovo.

Ni Jure ni mogo sebi duoć po mu je reko: "Znoš, kal san duošo na pazor, kupi san banane u iste onie ženie ča smo pri bili kupili. Govori ona meni da ča hoće reć da san opet duošo kupit, a jo san njon vako odgovori: "Lago bin van sve drugo ča bin reko oliš tega da je sve ono bananih ča smo bili kupili Bepo i jo izi jedon majmun ča sada grie na Broč."

"A lipo si me stimo!" govori mu Bepo. "Da san jo majmun!"

"Ajme, skužoj, skužoj Bepo, nisi ti majmun jer ni uon ne bi mogo izist toliko bananih koliko si hi ti izi!"

*Neda Avramović, 8. razred
Mentor: Maja Čapin
OŠ Pučišća, Pučišća, otok Brač*

ROKOVE MUDANTE

U moju skulu je bija jedan mali, zva se Roko, ča me stalno vata u đir, gurka me lakton i cilo vrime me gazija po nogan. Bome je meni sve to bilo sumnjivo, pa san lipo sve ispričala svojoj noni. Pitala san je ča ona misli, ča se to događa da me oti mali farabut tako štucigaje.

- Aaaa, ćerce moja isto tako ti je bilo i u moje vrime. Inamoran je u te! Zajubjen! Razumiš li ti ča ti ja govorin??

Ajme ča mi je bilo drago!

Drugi dan, zazvonilo je školsko zvono.

- Mali odmor djeco! Idem čas do zbornice.

Raštrkali se mi, dica, isti sekund po cilome razredu. Roko dođe do mene i pita me da ča ja treniran.

- Gimnastiku!- rečen ja njemu.

- A ča vi tamo učite?

- A svašta! Špagate, stojeve, zvijezde...

- Ma daaj! Ne virujen da ti to moš učinit!

- E mogu!- odgovorin mu sigurna u sebe.

- Ma ja ti ništa ne virujen. Ajde, da vidimo! Pokaži ovod ispid ciloga razreda!

Nije me tribalo puno nagovarati! Skliznen ja u špagu ka da san od gume. Svi su mi oduševljeno zapljeskali. Svi, osim njega.

- Neš ti tebe! I ja bi to moga ka ništa!

- Ajde onda, napravi kad možeš! - počnemo ga mi cure nagovarati.

- E baš neću! Nećete mi vi govoriti ča ću ja činit.

- AAA! Ne- mo-žee! Ne- mo- žeee!- počele smo mu se rugat.

On se odjedanput zajapuriya ka grancigula, ofendija se i diga nos u ariju. I odlučija, napraviti će špagu. Pokazati će on tin ženskama. Namistija se frajer, raširija noge i počea polako kliziti u mušku špagu. Ni mu bilo lako. Mučija se bida, mučija... a mi svi zamučali i pratimo situaciju. U jednome momentu čulo se samo:

Khhhhhhh. Pukle su mu bidnomu gače jušto posrid sride.

Izvirile mu mudante i to na grb od Ajduka!

Kad smo to vidili pukli smo od smija.

On je jadan umra od srama, pokrija se ušima i pobiga doma glavom bez obzira. Ispratili smo ga pismom: BILI SU BILI VRHOVI PLANINA. BILE SU MUDANTE NAŠEG ROKA SINA!

Cvita Anandi Ilinčić, 4. razred

Mentor: Verica Repajić

OŠ Pujanki, Split

VILA U GUVNU

Siskla zima, a bura juri niz Mosorske vale pa se zapine u dulove u Osičanin. Vitla pahulje sniga koje se zadaju u lice ka''će liti.

Stisli se mi, dica oko vatre na kominu, maštamo o litu, kupanciji, toplini i su nama je naša baba. Tada Mati dođe u glavu pa reče babi: "Kaži nan baba kako je bilo kad je vila s Mosora čači u guvno dolazila?" "E, ovako je to bilo", reče baba, "meni su pripovijдали kad san bila vaši' godin', to je bilo o Arniru, vrlo se je žito u Krču, a tako je bilo toplo da je Čuće osta spavat na slami. Kad oko ponoća prene se on i ugleda priko Botajne kako leti goruća glavinja i pođe k njemu u guvno. Dolibija se lagano i bidan se pripadne, sav se skoči u straju da će sve planit. I samo šta ga nije afanalo, on malo razdrimlje i pogleda boje, ni to bila glavinja već divojka da ne more bit lipša, ma jedna stvar je bila naopaka. Umisto noga je imala kopita. Kaže ona njemu: "Slušaj Čuće, nemoj nikome govorit da si me vidija i lipo ću te darovat", a on joj odgovori: "Neću nikome, a kako'š me darovat?" "Maši se u aran i uspi 'šenice u žep." Tako se on maši šenice, strpa sve u skute, a misto zrnja mu se učinu dukati. Tako ga vila darova i ode. Ujutro k njemu dođu njegovi. I budalasti Čuće stade pripovijdat što mu se dogodilo, a oni njemu da je pobenavija i da je sve sanja. "Ali nisan sanja, sad ćete vidit dukate." Maši se Čuće u žep, a ono misto dukati - zrnje. Ne moran van ni kazat kako je bija dišperan. Moga se jidit koliko je tija, al je naučija šta znači držat jezik za zube, sitija se, neboj se, vila je bila jasna, ako ne špija, darovi stoje."

Eto tako je nama pripovijđala naša baba, a vi tako ispovidite svojoj dicit.

*Lucija Komić, 6. razred
Mentor: Martina Lovrić
OŠ Žrnovnica, Žrnovnica*

ANE I DANGUBA

Bila van je jednon u našen žrnovskon kraju jedna baba Ane. Ni' strano da vako započinje ova štorija jer našin selon vavik su carile babe, a sve babe jemale su beštija, a najmilija od beštija bila je krava. Eto, sad kad san sve špjegala, mogu van reč kako je to bilo prima rekla - kazala. Ane je bila vedova, ni bila gruba, ma ni lipotica, cili život colava, nikad đelozna na nikoga, ali činila je fintu da nikog ne voli i da je nikor ne voli, nije njon bilo do jubavi, njon je bilo do njezinoga Furbe ća ga je pod zemlju metila ima sedan godin. Dok se još ufala odila je po pazaru, prodavala čagod frutarije šta bi skupila u vrtlu, a sad kad je bokun oslabila i kad su furešti priuzeli pazar, živila je još skromnije, ila još manje, a qualche volta je znala bi misto u svoja justa dala goluzastoj kravi. I zborijla se Ane po stare dane i odlučila prodat svoju kravu koju je zvala Danguba. Odlazila je na misni sajam, svako 3 dana, ali kravu nikako prodat. Šta da van rečen svitu. Ane je o svojoj Dangubi pripovidala samo istinu. Da nije to baš nika krava, da je jadnica stara, prišla deboto iz rata u rat, da mlika ni' dala ima godina, ka nika ruzinava makina. Ali ni' znala lagat i gotovo.

Srića ibog vidija je to njezin rođak Andrija iz Dubrave, reka je u sebi da Ane mirita bolje i odlučija joj je pomoć u prodaji. Škarta je on Aninu štoriju i uvalija je svoju, ka pravi poduzetnik. Taj dan na misnon sajmu vika je Andrija: "Judi moji, judi moji! Čujte i počujte, vakvu ponudu više čut nećete! Ovo ovod van je krava u vrhunskoj formi, svaku setimanu dade mlika i za dva miseca, a kad oteli, oteli trojke, qualche volta i četvorke. A ja van je nudin za jušto ijad dinari." I okupi se svit, sad svi oče kravu, umalo krenila barufa. Ali šta, kad je Ane čula kakva je njena krava, sva se zajapuri, trkne prima kravi, stavi joj konopac priko glave i reče: "Ma ća je tebi Duje, i ća ja vama ludi svite, diću ja gospeti takvu kravu prodavat!? Ajte vi lipo kvragu, ja i moja Danguba idemo doma!!!"

*Marcela Mihanović, 6. razred
Mentor: Martina Lovrić
OŠ Žrnovnica, Žrnovnica*

CRNA VRAGOLASTA MAŠKA

Nima se oda šta puno duljit, štorija kreće drito uglavu. Jeman ja susidu Maru, šjor Paška i babu Mandu. Znete, prije su bili mirni svit, al sad bome po susidstvu čujen ovako:

Izašla vanka baba Mare, al ni se puno od kuće dala, nego jušto ispid. Krenila je u vrtal obrat bokun blitve. I, apena je stala brat, eto ti na, prid oči joj svisne crna maška. Vrti jon se oko nogu, uncutica mala, sve ništo ka da oće, a ne zna šta će. Pa joj sva furbasta gricne malo blitve. Mare poludila, stade se derat da ne pobigne li ča da će je pritvorit u paštašutu, cilo je susidstvo čulo je ka da je niki mandrilo pljačka. Mare je nastavila brat blitvu i mečala je u buket ka cviče. I ja bi je uvik gledala s ponistre kako to čini i ovega dana nisan od znatiželje mogla nego san je pitala zašto ona čini te monade sa blitvon. A ona mi je ka iz topa kazala kako je njoj biltva najdraže cviče.

Onda je maška ulizla u dvor šjor Paška, omastila je brk s poton mlika, cila njuška jon se zabilila. Kad je Paško vidija, i on je sta vikat ka da ga deru, zgrabija je za šiju ka kad ih mater nosi, i od bisa je uvalija u teču. U teči je bila ustajala konšerva i mačka, čin je takla dno teče, čutila mokro, skoči sva crvena ona nazad Pašku na vrat. Paško se smeja, učinija dva koraka nazad, udrija glavon u zid, i sad je, ka zađavla, vidija četri maške. A moj Pegulani Paško!

Baba Mande, još jedna baba iz susidstva, stara oštrokondža, metila je dva kajina na teracu jer je tila uvatit zero kišnice da tići imaju vode za napoj. Jer ni volila jude, ali je volila čut tiće kako pivadu, pa bi ih posmatrala kako letidu oko nje i govorila in: "Viti, viti, viti!"

Kad su ti' dan arivali tići, arivala je i crna maška, a Mande stade vikat ka da je đava uliza u nj. "Iš, iš, iš!!!" I nju je cilo susidstvo čulo. A u nas, kad te susidi čuju, svi se nasade na ponistre, i naravno da su to uvijek babe, prve skrivene kamere u svitu, i onda krene štracavanje. Nu je, vakva, nakva, više, išempjana... Misto je to, kvragu sve, koje voli tišinu. Tišina vuol dire da je sve pod kontrolon.

Doša je nikidan u dvor jedan mali, pa sta se raspitivat jel tu živi baba Mande. A mali dišperaduni iz sela, odma su vidili da ovi smrdi, jesu bili farabuti, al su imali ćuka u glavi, i stadu mu govorit: "Ode živi samo šjora Viti Iš Iš, i nikad tu nije kročila nijedna šjora Mande."

Vidite, tako san ja krenila pričat o jednoj stvari, o vragolastoj crnoj maški koja je činila pusti nered po mistu, i onaj dobri i tihi svit pritvarala u đavle svoje vrste, a na kraju ni sama nisan sicuro ća san tila špjegat. Al jedna stvar je sigurna, ne zvala se ja Dolores, moran se hitno priselit u veće misto bez terace i dvora, ma najboje i bez ponistre, di se smi arleukat, škandirat, mantat, negdi di nema zajebanih crnih mačaka i baba prozoruša.

*Dolores Šeputić, 6. razred
Mentor: Martina Lourić
OŠ Žrnovnica, Žrnovnica*

Pisac:
Andrej Ayko Máriássy, IV. A, OŠ Staničná 13, Košice, Slovačka
Ilustrator:
Richard Harviľak, IV. A, OŠ Staničná 13, Košice, Slovačka

ZA MORE BY SOM DAL AJ ŽIVOT ŽIVOT BIH DAO ZA MORE

I.

Jednom davno, prije mnogo vremena, živio je negdje blizu Jadranskog mora jedan kapetan. Ovaj kapetan nije bio običan kapetan. Svake večeri kad bi izlazio na palubu svog broda na kojem je gledao zalazeće sunce na moru, uvijek je govorio:

"Ja bih dao život za more!"

Kapetan je volio more cijelom dubinom svoje duše.

Jednog dana, dok su plovili morem, primijetio je kapetan na moru otok. Kad su doplovili bliže, ustanovili su da se radi o otoku Šolti. Pristali su u blizini obale otoka, skočili su s broda i otišli razgledati otok. Utvrdili su da su došli u mjesto zvano Grohote, koje se nalazi u središtu otoka. Odlučili su ostati ovdje nekoliko dana i otišli tražiti stan. Odabrali su apartman blizu mora, jer je tvrdio kapetan da treba biti blizu mora. Jeli su u lijepom ribljom restoranu, imali su prekrasan apartman, ukratko, proveli su se kraljevski.

II.

Dani su prolazili, a činilo se da otkako su došli do mjesta Grohote, već je prošlo tjedan dana. Kapetan, jer nisu sad plovili morem, otišao je pogledati do mora s plaže u blizini mjesta. Svaku večer se vraćao s plaže oko osam i trideset i tako mornari koji su s njim plovili po moru, svaku večer čekali su njega. Jednu večer nije se kapetan vratio pa su se počeli savjetovati:

"Trebalo bi ići tražiti njega!" rekao je jedan od mornara.

"Što ako nešto mu se dogodilo?!" vikao je drugi.

"Mislim da se samo zadržao i da je već na putu nazad", rekao je treći mirnim glasom.

Na kraju su se dogovorili tako što će ga poći tražiti. Pa su uzeli tanke veste, svjetiljke i kao u detektivskom filmu odlučili su potražiti svog kapetana.

III.

Išli su tiho jer je već bilo prošlo deset sati i već znači noćni mir. Približavali su se plaži polako kad su iznenada opazili svog kapetana kako sjedi uz lijepu ženu.

"To je naš kapetan", povikao je tiho jedan od mornara, ali odmah i drugi zavikali su jer je kapetan odjednom ustao i otišao.

Mornari su požurili natrag u apartman da njihov kapetan ne sazna da su negdje. Na sreću, stigli su do apartmana ranije od kapetana i tako kad je kapetan pokucao na vrata, mornari otvorili, kao da se ništa nije dogodilo. Mornari, međutim ono što se dogodilo navečer, onemogućilo im je spavanje pa su imali tajni sastanak u susjednoj sobi. Iako su mornari prilično glasno razgovarali, kapetana nisu probudili jer je spavao čvrstim snom kao medvjed.

"Jesi li to vidio?!" upita jedan od mornara.

"Što je to sve značilo i tko je ona žena?!" nije razumio drugi.

"Izgleda naš kapetan se zaljubio", reče treći ozbiljnog lica.

"Sutra ćemo ga ponovno promatrati", rekao je jedan od njih i otišli su u krevet da smognu snagu za sutra.

IV.

Sutradan, u zoru, svi mornari i kapetan odluči su s Jadrolinijom posjetit grad Split, koji nije bio na otoku nego na obali Hrvatske. Otišli su tamo jer je kapetan mislio da mora posjetiti briača, kupiti neku lijepu odjeću i čak kupiti zaručnički prsten. Objasnio je da ga želi imati na zalihi. Kada su se nakon 6 sati vratili na otok Šoltu, bilo je oko pola sedam i mornari su otišli večerati. Pozvali su i kapetana, ali je rekao da će danas ići malo prije na more. Mornari su samo to čekali. Ispratili su kapetana pred vratima, ali čim su se za njim zatvorila vrata, počeli su kovati planove.

"Pa, idemo?" upita jedan od mornara.

"Naravno!" odgovorio je drugi.

"Onda idemo!" reče treći ljutito.

"Samo si za sada pripremi svoje svjetiljke, za sada ću pogledati tu

prsten... čekaj, gdje je?!" vikao je užasnuto.

"Rekao sam ti da naš kapetan želi tu ženu zatražiti njenu ruku", rekao je podrugljivo prvi od pomoraca.

"Onda moramo trčati na plažu. Što ako je žena vještica!" poviče od straha treći od mornara.

Prvi se samo nasmiješio, ali nije rekao ni riječ.

V.

Mornari su opet brzo pojurili na plažu da se uvjere nije li žena vještica. Bilo je tek oko petnaest do sedam i tako je bilo jasno vidjeti zalazak sunca na moru. Kada su došli na plažu, vidjeli su tamo svog kapetana i... da, čak i tu lijepu ženu. Bila je obučena u haljinu od prekrasne svile koja je izgledala kao zalazeće sunce na moru. Njena kosa je izgledala kao prekrasno plavetnilo Jadranskog mora. Ipak njezine oči nisu bile tako vidljive, ali drugi od mornara rekao je da izgledaju kao oči lavice. Iznenada mornari su uočili nešto neviđeno. Nešto je svjetlucalo u kapetanovim rukama. Izgledalo je kao da... Iznenada je treći od mornara

povikao:

"To je taj prsten!!!"

Nije se više suzdržavao treći mornar, iskrao se iza grmlja i ugrabio svom kapetanu prsten s njegove ruke.

VI.

Kapetan je užasnuto gledao kako je njegov treći mornar zgrabio prsten s ruke i bacio ga u tamno more. Kapetan je pokrio oči i povikao:

"Bijedniče, što si mi to učinio?!" kapetan izvuče sablju i krene sasjeći trećeg mornara kad su iza grmlja istrčala dvojica mornara i zaustavili njihova kapetana.

"Drži se, kapetane, samo te je htio zaštititi od..."

"Od koga?" znatiželjno je upitala žena.

"Od tebe!" rekao je prvi od mornara.

"Kad te prvi put vidio, mislio je da si vještica i tako je htio zaštititi kapetana od tebe."

"Dakle, ima tu malo istine", nasmijala se žena.

"Ja sam kći kralja mora bez kojeg ne bi bilo prelijepog Jadranskog mora", rekla je žena.

"Znači zato Vas je naš kapetan htio zaprositi!" udario se po glavi treći od mornara.

"On voli more!"

Kapetan je bio oduševljen što su mornari konačno shvatili što je cijelo vrijeme namjeravao.

"A sada, ako biste dopustili..." rekao je kapetan.

"Naravno, kapetane!" rekli su svi mornari zajedno.

Mornari su se vratili u apartman, a kapetan je zamolio ženu njezinu ruku i živjeli su zajedno, dok nisu umrli.

Hvala

Zahvaljujem ilustratoru Richardu Harviľaku na sve ilustracije.

Hvala svima koji potkrijepljeno pismo.

Andrej Ayko Máriássy

Richard Harviľak

Sadržaj

Petra Kandić: Morske dubine, 5. razred OŠ Grohote

OŠ Bijaći, Kaštel Novi

15 Ovi put izgubija je, Stipe Bartulović, 6.r.

16 Tovar, Nina Budiša, 6.r.

OŠ Bol, Bol, otok Brač

17 Daž, Frane Cvitanić, 2. r.

OŠ Bol, Split

18 Moj Stari Grod, Ivona Lea Čurin, 7.r.

OŠ don Lovre Katića, Solin

19 Falisavac san ja, Frane Alujević, 4.r.

20 Šentada uz riku, Eva Mihovilović, 4.r.

21 Meštrovica o' versi, Eva Mihovilović, 4.r.

22 Falisavica san ja, Mihaela Mratović, 4.r.

23 Versi mista moga, Anđela Poljak, 4.r.

24 Princeza od soli, Anđela Poljak, 4.r.

25 Meštrovica o' versi, Palmina Teklić, 4.r.

26 Versi mista moga, Palmina Teklić, 4.r.

OŠ Grohote, Grohote, otok Šolta

27 Bratska ljubav, Loris Bezić, 7.r.

28 Moja mater, Nikola Bezić, 7.r.

29 Moja Šolta, Karla Blagaić, 7.r.

30 Dalmacija moja, Petar Buktenica, 3.r.

31 Lipo moje more, Petar Buktenica, 3.r.

32 Vična ljubav, Tončica Mravak, 7.r.

33 Moja kuća, Marta Pavić, 6.r.

34 Moja Šolta, Lucy Sabljčić, 6.r.

OŠ Jelsa, Jelsa, otok Hvar

35 Modni roj, Maris Beroš, 3.r.

36 Primaliće, Lana Božiković, 6.r.

37 Današnja dica, Nedija Carić, 5.r.

38 Moji gušti, Karla Ivanković, 6.r.

OŠ Jesenice, Dugi Rat

39 Bili kumpanjon, Nikola Braičić, 5.r.

40 Bura, Leticija Čaljkušić, 6.r.

41 Fešta o sniga, Josip Čorić, 5.r.

- 42 Partija balot, Aurora Ercegović, 8.r.
 43 Materine riči, Ana Lučić, 8.r.
 44 Moja franona, Andrea Lučić, 6.r.
 46 Život trišnje s poukom, Ema Mladinić, 6.r.
 47 Moj did, Ivana Naranča, 8. r.
 49 Bili san, Laura Radmanović, 5.r.
 50 Moj kraj, Mira Rakuljić, 5.r.
 51 Jeseničani, dragi judi, Toni Sudić, 5.r.
 52 Galeb i ja, Noa Šaban, 5.r.
 53 Bila srića, Bruno Vojnović, 5.r.
 54 Jesen tu je, Adriano Vuković, 5.r.

OŠ kralja Zvonimira, Seget Donji

- 55 Moj zavičaj, Noemi Karadžo, 8.r.
 56 Mome pradidi, Noemi Karadžo, 8.r.

OŠ Lučac, Split

- 57 Kako ja učin, Petra Gudić, 4.r.
 58 Srdele na gradele, Marina Korona, 4.r.
 59 Matematika, Kaja Žitko, 4.r.

OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad, otok Hvar

- 60 Teško je to kapit, Stipe Bratanić, 5.r.
 61 Muoj nuono, Šime Ivanković, 4.r.
 62 Stuori bruod, Greta Radonić, 4.r.
 63 U Paizu, Jure Tepić, 6.r.

OŠ Plokite, Split

- 64 Haiku 1, Dora Gverić, 6.r.
 65 Haiku 2, Dora Gverić, 6.r.
 66 Haiku 1, Blanka Ivanišević, 6.r.
 67 Haiku 2, Blanka Ivanišević, 6.r.
 68 Smokva, Klara Katić, 6.r.
 69 Dida moj, Nina Kulušić, 6.r.
 70 Haiku 1, Andrea Rako, 6.r.
 71 Haiku 2, Andrea Rako, 6.r.

OŠ Pujanki, Split

- 72 Kad, Marin Andrijašević, 8.r.
 73 More, Stela Božičković, 8.r.
 74 Zar ni lipo, Bartul Ceciće-Venjir, 4.r.
 75 More, Mia Ćosić, 4.r.
 76 Ribica, Toni Ćurčić, 3.r.

- 77 Usidrena gajeta, Lucija Ezgeta, 6.r.
 78 More, Irma Grujčić, 8.r.
 79 Mašta, Manuela Janjić, 3.r.
 80 More, Tetiana Kolodka, 7.r.
 81 Balun, Andrija Kristić, 4.r.
 82 Moja baka, Ana Laštre, 3.r.
 83 Škafetin, Dominik Ledić, 8.r.
 84 More, Ivan Lončar, 5.r.
 85 Lito, Marija Maleš 3.r.
 86 Dvi čančare, Ena Miliša, 4.r.
 87 Barka, more, otoci, Tamara Restović, 4.r.
 88 Viški don, Tamara Restović, 4.r.
 90 Zima na škoju, Klara Rozga, 4.r.
 91 O, more moje, Ines Silić 4.r.
 92 Moja Šolta, Dora Stojan, 4.r.
 93 Gajeta, Nina Stojanović, 7.r.
 94 Skula, Stipe Šantić, 3.r.
 95 Ča je meni srića, Lorena Florija Šumić, 4.r.
 96 Ekola, pačifiko sve, Luka Vuletić, 6.r.
 97 Otok, Yaromir Zhohlo, 4.r.
 98 Južin, Lucija Žitko, 8.r.

OŠ Split 3, Split

- 99 Bura, Stela Alujević, 3.r.
 100 Božić, Lara Prlić, 3.r.

OŠ Supetar, Supetar, otok Brač

- 101 Skula, Vicenca Radić, 6.r.

OŠ Vladimira Nazora, Postira, otok Brač

- 102 Gomila, Lana Cindrić, 6.r.
 103 Moj Paiz; Moja Postira, Lana Cindrić, 6.r.
 105 Peškarija, Lana Cindrić, 6.r.
 106 Peškarija, Zoja Rahan, 8.r.

Dječji Pričigin

OŠ Bol, Split

- 109 Na trajektu za otok, Lana Jelavić, 7.r.
111 Morska beštija, Luna Vručinić Perić, 5.r.
112 Eh, da mi je opet bit dite, Ivna Zoko, 7.r.

OŠ dr. fra Karlo Balić, Šestanovac

- 114 Strka-zbrka zbog budilice zvuka,
Marija Mandušić, 6.r.
116 Dobila sam supermoć, Marina Ribičić, 5.r.
118 Dijamant, Antonija Smoljanović, 5.r.

OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela

- 120 Priča našeg tajnog mista, Nikolina Ančić, 6.r.
121 Materin put do bolnice, Josip Bekavac, 6.r.
122 Šimina štorija, Mladen Škrabić, 6.r.

OŠ Grohote, Grohote, otok Šolta

- 124 Kod babe i dide, Željana Brković, 2.r.
125 Životna skula moga dida, Ella Buktenica, 6.r.
126 Moja baba, Ella Buktenica, 6.r.
127 Babin i didov kruv, Petar Buktenica, 3.r.
128 Štorija o mome ocu i njegovon didu, Ema Burica, 2.r.
129 Pobjeda Hajduka, Toni Lisičić, 2.r.
130 Susidi, Niko Pandža, 2.r.
131 Susret sa zmijon, Lucy Sabljić, 6.r.
132 Ribolov, David Vrca, 2.r.

OŠ Jelsa, Jelsa, otok Hvar

- 133 Sveti Luka izi pulentu, Bartul Huljić, 5.r.

OŠ Lučac, Split

- 135 Sestrine moći, Grgo Ančić, 6.r.
136 Alisa u Zemji posteje, Leona Cigić, 4.r.
137 Sapun, Marina Korona 4.r.
138 Lito kad san se zajubila, Morena Nićeno, 4.r.

OŠ Pučišća, Pučišća

- 139 Banane, Neda Avramović, 8.r.

OŠ Pujanki, Split

141 Rokove mudante, Cvita Anandi Ilinčić, 4.r.

OŠ Žrnovnica, Žrnovnica

143 Vila u guvnu, Lucija Komić, 6.r.

144 Ane i Danguba, Marcela Mihanović, 6.r.

145 Crna vragolasta maška, Dolores Šeputić, 6.r.

11 Recenzija

Ča - more - judi, Dunja Kalilić

147 Gost Dječjeg Pričigina

Život bih dao za more, Andrej Ayko Máriássy, 4.r.

Likovna grupa:

Jugo, Karla Begović, 7. r.

Jutro, Dario Blagaić, 4.r.

Morske dubine, Petra Kandić, 5.r.

Suton, Mai Stanišić, 4.r.

Voditelj Likovne grupe OŠ Grohote: Bruna Ovčar

Provedbu projekta i tiskanje zbornika učenikačkih radova
omogućili su:

Ministarstvo znanosti i obrazovanja RH
Ministarstvo kulture i medija RH
Splitsko-dalmatinska županija
Općina Šolta, Turistička zajednica Općine Šolta
HNK Split, Marulićevi dani: festival hrvatske drame
GKMM Split, Knjižnica Grohote

SPLITSKO
DALMATINSKA
ŽUPANIJA

Šolta
OPĆINA ŠOLTA

HRVATSKO
NARODNO
KAZALIŠTE
SPLIT

OŠ Grohote
Grohote, Šolta
2024

OŠ Grohote, Grohote, Šolta 2024

ISSN 1845-4852